

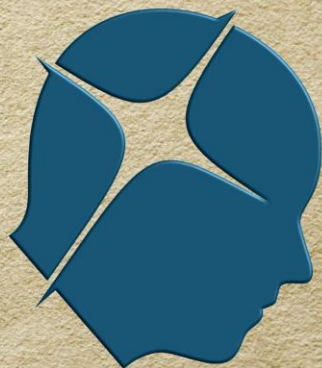
VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

Exemplar gratuit

*Căci gândirea firii este moarte, însă gândirea
Duhului este viață și pace. (Romani 8:6)*

GÂNDIREA SPIRITUALĂ

- Ce este gândirea **spirituală** și cum se deosebește de cea **carnală**, firească?
- Care sunt **semnele distinctive** ale gândirii spirituale și cum poate fi cineva eliberat de gândirea carnală?

CHARLES
SIMEON

Gândire carnală și
gândire spirituală

JOHN
OWEN

Dovada unei
gândiri spirituale

JEREMIAH
BURROUGHS

Cultivarea unei
gândiri spirituale

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

O LUCRARE A MOUNT ZION BIBLE CHURCH ȘI A EDITURII MAGNA GRATIA | EDITOR: JEFF POLLARD

MOUNT ZION BIBLE CHURCH

2603 W. Wright St. . Pensacola, FL 32505, SUA
chapel@mountzion.org · www.ChapelLibrary.org
(850) 438-6666 · Fax: (850) 438-0227

EDITURA MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr. 26, Dascălu-Ilfov, Romania
contact@magnagratia.org · www.magnagratia.org
(004) 0730 217 880

Revista **Vestitorul Evangheliei Harului** este o revistă trimestrială care conține o selecție de predici și articole cristocentrice. Fiecare număr al revistei se concentrează pe o anumită temă. Revista poate fi folosită pentru studiu personal, ucenicizare, închinare în familie sau pregătirea predicatorilor.

CUPRINS:

- 7 | **Gândire carnală și gândire spirituală** – *Charles Simeon* (1759-1836) – apostolul Pavel împarte omenirea în două grupuri: cei cu gândire carnală și cei cu gândire spirituală; înțelegi care este diferența între cele două?
- 13 | **Ce este gândirea spirituală?** – *John Owen* (1616-1683) – o introducere sobră într-un subiect profund și critic: știm ce înseamnă să avem gândire spirituală? Răspunsul pe care îl dai dovedește care este adevărata ta stare spirituală.
- 21 | **Gândirea carnală este moarte** – *David Martyn Lloyd-Jones* (1899-1981) – o explicație a gândirii lumești a celor care nu cred mântuitor în Hristos.
- 33 | **Ai Duhul lui Dumnezeu?** – *J. C. Ryle* (1816 - 1900) – prezența sau absența Duhului Sfânt stă la temelia unei gândiri spirituale sau carnale. Citește atent și răspunde la întrebare.
- 43 | **Gândești spiritual?** – *John Gill* (1697-1771) – ia-ți o altă întrebare crucială la care fiecare cititor trebuie să răspundă. Cine sunt cei cu gândire spirituală și ce îi face să fie astfel? Ești printre ei? Dacă da, cum știi asta?
- 55 | **Eliberarea din gândirea lumească** – *Jeremiah Burroughs* (1599-1646) – un îndemn util și practic la corectarea minții îndreptate spre lucrurile lumii, nu spre Hristos Domnul.
- 61 | **Dovada unei gândiri spirituale** – *John Owen* (1616-1683) – o imagine biblică a adevăratelor semne ale gândirii și vieții spirituale în Hristos Isus.
- 71 | **Cultivarea unei gândiri spirituale** – *Jeremiah Burroughs* (1599-1646) – poporul iubit de Hristos poate și trebuie să învețe cum să hrănească și să rafineze gândirea.
- 79 | **Gândește-te la moarte** – *Thomas Manton* (1620-1677) – la ce se gândește o minte spirituală? Un lucru serios la care să ne gândim este plecarea noastră din lume.
- 83 | **Gândește-te la veșnicie** – *Samuel Davies* (1723-1761) – una dintre cele mai mari erori ale preșinșilor credincioși este neglijarea comparării lucrurilor veșnice cu cele ale acestei lumi. Cum este această viață comparată cu veșnicia în Rai sau Iad?
- 97 | **Gândește-te la bucuriile cerești** – *Thomas Shaw B. Reade* (1776-1841) – credinciosul duhovnicesc are nădejdea extraordinară și glorioasă în Hristos Isus, la care meditează și de care se bucură! Ia-ți un ospăț de lucruri deosebite la care să ne gândim.

Abonează-te gratuit la Vestitorul Evangheliei Harului.

Revista este distribuită **gratuit**, câte una pe trimestru. Pentru abonare, completează formularul de pe pagina de internet www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. Vei fi contactat numai atunci când te vom anunța că am expediat revista.

Chapel Library și Editura MAGNA GRATIA nu distribuie nimănui lista de abonați, așa încât datele tale personale sunt protejate. Politica noastră privind protecția datelor personale este conformă cu Regulamentul European GDPR și poate fi consultată la adresa www.magnagratia.org/datepersonale.html

Chapel Library și Editura MAGNA GRATIA nu susțin în mod necesar toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2021 · Chapel Library & Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.

ACEASTĂ REVISTĂ ESTE DISTRIBUITĂ GRATUIT ÎN ROMÂNIA.

RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

*Mesaje cristocentrice din secolele anterioare,
trimise gratuit în întreaga lume*

Folosește literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză. Resursele Chapel Library disponibile electronic în limba română se găsesc pe paginile de internet www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Cititorii în limba engleză pot studia Biblia prin cele 50 cursuri care folosesc resurse clasice, scrise în secolele anterioare.

Chapel Library este o lucrare a credinței, care se sprijină în totalitate pe credințioșia lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.

Versiunile electronice ale revistei **Vestitorul Evangheliei Harului** sunt disponibile la www.magnagratia.org și www.chapellibrary.org.

Dacă dorești să primești revista în format tipărit pe adresa ta poștală, va trebui să completezi formularul de la adresa de internet: www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. În ceea ce privește datele de contact, te rugăm să notezi că vom avea nevoie de următoarele date obligatorii: numele și prenumele complet (ca în actele de identitate); adresa poștală completă (inclusiv codul poștal); date de contact pentru eventualitatea returului (adresă de email, nr. de telefon).

În cazul în care ești abonat dar **îți schimbi adresa**, te rugăm să ne anunți din timp folosind formularul de contact de la adresa www.magnagratia.org/contact.html sau trimițându-ne un mesaj email la adresa contact@magnagratia.org. Precizăm că nu suntem responsabili pentru eventualitatea în care adresele nu sunt actualizate, corecte sau complete, și nici pentru situațiile în care revista nu ajunge la destinatar din motive care nu țin de noi, ci de compania de curierat.

Revista VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI apare trimestrial și este expediată, în principiu, în lunile Februarie, Mai, August și Noiembrie. Expediția se face prin serviciile de curierat normal ale CN Poșta Română. Abonații au dreptul la 1 (un) exemplar pe abonat. În cazul depășirii bugetului alocat, vor avea prioritate abonații care slujesc oficial în bisericile lor sau care sunt plantatori de biserică (în astfel de situații, abonații care sunt trecuți pe lista de așteptare vor fi anunțați). Adresele poștale trebuie să fie situate pe teritoriul României. Din nefericire, nu putem expedia în afara țării.

Traducerea și distribuția sunt realizate de Editura MAGNA GRATIA. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate.

Dragi prieteni,

Ce gânduri vă cuprind inimile? Când sunteți eliberați de toate responsabilitățile, de problemele care vă necăjesc sau de necesitățile care vă ocupă timpul, la ce anume vă gândiți? Întrebați-vă și răspundeți onest: când vă puteți gândi la *orice* vreți, ce gânduri vă umplu mintea? Familia? Slujba? Cei pe care îi iubiți? Proiectele? Roiesc în minte gânduri îndreptate către Dumnezeu, Isus, sufletul vostru nemuritor, Rai, Iad – lucrurile spirituale? Cu siguranță că poporul lui Dumnezeu se poate gândi legitim la lucruri pământești și la lucruri cerești, dar ce anume predomină în cazul vostru? Sunteți gata să vă cercetați și să răspundeți cu onestitatea Zilei Judecării?

Când a fost întrebat care era cea mai mare poruncă din Lege, Isus a spus: „Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot *cugetul* tău”. În vremurile noastre, cu ucenici stăpâniți de emoții, tânjind după senzații și care se închină la sentimente, nu este ceva neobișnuit să îi auzi vorbind despre „a-L iubi pe Isus”, spunând că „s-au îndrăgostit de Isus” și așa mai departe. Dar a-L iubi pe Dumnezeu nu presupune doar să „simțim” ceva față de El. Evident că Dumnezeu ne-a dat sentimente, iar noi ne bucurăm de acele momente când sentimentele noastre sunt îndreptate către Dumnezeu, dar nu ele trebuie să ne stăpânească. Totuși, ideea mea este aceasta: nu auzim prea des pe cineva vorbind despre tânjirile sale pline de pasiune în dragostea față de Isus Hristos *cu toată mintea*. O, prieteni, Îl *iubiți* pe Dumnezeu biblic, cu toată mintea?

Există multe motive pentru care nu Îl iubim pe Dumnezeu cu mințile noastre, așa cum ar trebui, iar un simptom evident și regretabil al acestui lucru se poate auzi de la amvoane și din biserici, și sună cam așa: „Ce *simți* față de...?” în loc de, „Ce *crezi* despre...?” Noi nu vorbim la fel de mult despre „a gândi” pe cât vorbim despre „a simți”! Asta nu înseamnă că oamenii urăsc să gândească: emoțiile – „sentimentele” – au luat locul gândirii, tăcut și subtil. Noi nu ne *gândim* la Isus – ci vrem doar să *simțim* ceva.

De aceea, vreau să fiu clar: eu nu pun întrebarea, „Ce *simțiți* despre aceste lucruri?” ci, „La ce vă *gândiți* când aveți această oportunitate?” Ați pune gândurile voastre mai degrabă în categoria celor carnale, firești, sau în a celor spirituale? Apostolul Pavel arată foarte clar că a gândi carnal (lumesc sau după firea pământească) este moarte. Altfel spus, oamenii care gândesc carnal nu sunt creștini, orice ar pretinde ei. Cei care au fost născuți din Duhul lui Dumnezeu, care s-au pocăit de păcatele lor și și-au pus credința în Domnul Isus Hristos, care au fost făcuți făpturi noi prin Duhul Lui, devin oameni cu gândire spirituală, care este viață și pace.

De aceea, vă oferim acest număr al revistei Vestitorul Evangheliei Harului, cu tema *gândirea spirituală*. Noi, cei care pretindem că suntem poporul răscumpărat cu sânge al lui Dumnezeu, noi trebuie să răspundem la întrebarea: „Oare am o gândire spirituală, duhovnicească?” Ca să ne ajute să răspundem biblic, Charles Simeon ne introduce în subiectul gândirii carnale prin contrast cu cea spirituală. John Owen explică apoi ce presupune gândirea spirituală. D. Martyn Lloyd-Jones ne oferă o detaliere foarte pătrunzătoare a ce este mintea carnală și explică de ce este ea moarte. O altă întrebare fundamentală în acest context este următoarea: „Ai Duhul lui Dumnezeu?” J. C. Ryle răspunde la această

întrebare, enumerând câteva dintre principalele efecte produse de Duhul în viața celor credincioși, efecte între care se află și gândirea spirituală. Este adevărat că oamenii care gândesc spiritual pot avea gânduri carnale și vice-versa. Dar oamenii spirituali tânjesc să fie eliberați de gândirea carnală, iar Jeremiah Burroughs ne înarmează pentru acea bătălie. Dar care este atunci dovada gândirii spirituale? John Owen ne vorbește direct în al doilea lui articol. Apoi Jeremiah Burroughs ne ghidează prin câteva principii biblice sănătoase în direcția cultivării unei gândiri spirituale. Acest număr al revistei se încheie cu trei articole care aduc înaintea copiilor lui Dumnezeu tot atâtea subiecte importante la care sunt îndemnați să se gândească. Thomas Manton ne îndeamnă să ne gândim la moarte. Samuel Davies ne îndreaptă privirile către nebunia de a nu contempla la viața din această lume în lumina uimitoare a veșniciei, căci fiecare dintre noi își va petrece veșnicia fie în Iad, fie în gloriile prezenței sfinte a lui Hristos și în bucuria veșnică. În final, Thomas Reade ne ridică ochii credinței și îi ațintește către bucuriile cerești. Vă puteți imagina ceva mai bun decât să meditați la atributele Dumnezeului Triunic care ne mântuiește? Ceva mai bun decât Profetul, Preotul și Împăratul care a făcut o lucrare infinită de răscumpărare și ocrotire a noastră pentru Împărăția Sa glorioasă? Ceva mai bun decât Duhul Sfânt care ne naște în acea Împărăție și ne dă putere pentru călătoria noastră către Cetatea Cerească? Prieteni, Îl iubiți pe Dumnezeu cu mintea? Gândiți-vă la acest lucru.

Vă rog să vă gândiți profund la cuvintele lui Pavel, insuflate de Dumnezeu: „gândirea firii este moarte, însă gândirea Duhului este viață și pace” (Rom. 8:6, NTR). Fie ca acest număr al revistei Vestitorul Evangheliei Harului să vă aprindă mintea, umplând-o

cu gânduri îndreptate către Hristos Isus, Mântuitorul nostru răstignit, înviat și înălțat. Indiferent ce ați simți față de El, gândiți-vă la El, apoi iubiți-L cu tot cugetul.

În Hristos Domnul,
Ninel Lazăr,
Editura MAGNA GRATIA

GÂNDIRE CARNALĂ ȘI GÂNDIRE SPIRITUALĂ

Charles Simeon (1758-1836)

Căci gândirea firii este moarte, însă gândirea Duhului este viață și pace (Rom. 8:6, NTR).

În general, lumea greșește mult în ce privește mijloacele prin care poate ajunge la o fericire de durată. Ea umblă după deșertăciunile momentului și crede că în acestea își va găsi împlinirea. Ea respinge religia¹ pe premisa că ar face ca viața să fie tristă, „dar calea celor necredincioși este anevoioasă” (Prov. 13:15). Dimpotrivă, căile religiei aduc deopotrivă pace și bucurie (Prov. 3:17). Mărturia apostolului Pavel în această privință este clară și hotărâtă. Cuvintele lui ne determină în mod natural să ne gândim la diferența dintre gândirea carnală² și cea spirituală³ în următoarele aspecte:

I. În felul în care ele operează: Prin expresia „gândire carnală”, noi înțelegem acel principiu de viață din natura

¹ religie – autorul se referă la creștinismul biblic, nu la religie în general.

² carnală – lumească, senzuală, nespirtuală, opusă gândirii duhovnicești, spirituale.

³ spirituală – sau duhovnicească, provenind de la cuvântul folosit cu referire la a treia Persoană din Sfânta Treime, folosit aici ca adjectiv. Astfel, creștinii sunt denumiți persoane *spirituale* sau *duhovnicești* pentru că ei sunt născuți din Duhul și ca urmare a influențelor interioare și sfinte ale Duhului lui Dumnezeu din ei... Lucrurile sunt denumite *spirituale* sau *duhovnicești* pentru că au legătură cu Duhul lui Dumnezeu (1 Cor. 2:13-14). (Jonathan Edwards, *Religious Affections*, Works, Vol. 1, p. 264)

noastră decăzută, care iubește și idolatrizează lucrurile carnale. „Gândirea spirituală” are de-a face cu principiul de viață care conduce sufletul către obiectele spirituale și care este implantat de Duhul Sfânt în inimile celor regenerați. Diferența dintre aceste două principii se poate vedea în *gândurile noastre*.

Gândurile se vor îndrepta în mod natural către obiectele cele mai potrivite principiului care domnește în minte.⁴ Gândurile și mintea se vor îndrepta în mod repetat către aceste obiecte, cu frecvență, înfierbântare și plăcere. Dacă ne aflăm sub dominația unui principiu de viață carnal, ne vom gândi la anumite plăceri, avantaje, onoruri sau alte deșertăciuni lumești. Dacă suntem călăuziți de un principiu de viață spiritual, duhovnicesc, atunci Dumnezeu, Hristos și lucrurile legate de suflet vor ocupa mintea și gândurile noastre.

Aceste principii vor opera și asupra dorințelor.⁵ Oricare ar fi lucrurile pe care le prețuim cel mai mult, le vom dori atunci când ele ne lipsesc, vom spera că le vom obține, vom

⁴ Ocupațiile din viața noastră vor da o direcție gândirii noastre: mintea carnală poate să cunoască uneori lucruri spirituale și mintea spirituală poate să cunoască uneori lucruri carnale. Ocaziile specifice pot de asemenea să îi atragă atenția fie asupra obiectelor spirituale, fie asupra celor carnale. Dar noi vorbim aici doar despre acele perioade când mintea este liberă de obligațiile presante și se poate aținti către lucrurile pe care le iubește cel mai mult.

⁵ dorințe – „Dorințele nu sunt altceva decât manifestările mai viguroase și sensibile ale înclinației și voinței sufletului” (Edwards, *Religious Affections*, Works, Vol. 1, p. 237), aici autorul referindu-se la înclinații puternice ale sufletului, manifestate în gândire, simțăminte și acțiuni. Diferența dintre *dorințe* și *emoții* este că dorințele sunt (1) de durată, (2) adânci, (3) potrivite crezurilor personale, (4) legate de acțiuni, determinându-le, și (5) implică gândirea, voința și simțămintele. Pe de altă parte, emoțiile sunt (1) trecătoare, (2) superficiale, (3) uneori copleșitoare, (4) adeseori incapabile să producă acțiuni și (5) adesea deconectate de minte și voință. (Gerald McDermott, *Seeing God*, p. 40)

îndrăgi mijloacele care ne ajută să le obținem și ne vom bucura de ele atunci când le vom avea. Dacă ne aflăm în pericolul de a le pierde, ne temem. Noi urâm mijloacele care ne-au despărțit de ele și, dacă le pierdem, ne întristăm. Mintea carnală este, astfel, preocupată de obiecte carnale. Mintea spirituală este preocupată de obiecte spirituale. De aici și avertismentul care ni se dă în ce privește dorințele noastre: „Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Col 3:2).

Principiile vor influența ulterior felurile și scopurile acțiunilor noastre: un om carnal nu poate acționa decât mânat de motivații carnale. El va avea obiective carnale chiar și în ocupațiile spirituale (Zah. 7:5-6). Prin contrast, un om spiritual va acționa mânat de motivații spirituale. El va acționa având perspective spirituale chiar și în preocupările sale trecătoare. Unul va căuta propriul interes sau onoare, pe când celălalt gloria lui Dumnezeu (1 Cor. 10:31). Această diferență în modalitatea de operare a celor două principii provoacă o diferență corespunzătoare,

II. În efectele lor: Efectul principiului de viață carnal este îngrozitor dincolo de orice ne putem imagina. Când domnește în noi, acest principiu ne dovedește complet lipsiți de viață, astfel că, am putea spune, domnia lui este în sine o stare de „moarte” spirituală. De aceea, sfârșitul lui trebuie să fie obligatoriu moartea veșnică. Dumnezeu a decretat ireversibil acest lucru (Gal. 6:7) și așa trebuie să stea lucrurile chiar și în natura lor.

Efectul principiului spiritual de viață este indescriptibil de glorios. Oriunde stăpânește el, aduce dovada vieții spirituale. De asemenea, el este invariabil mijlocul umplerii sufletului cu „pace”. El nu poate conduce la nimic altceva decât la viață veșnică și la pace. Și acest efect este potrivit stării exprese lăsată de Dumnezeu, și așa trebuie să fie chiar și în natura lucrurilor.

În ce privește starea celor care gândesc **carnal**, situația lor este lamentabilă, căci conștiințele lor mărturisesc că gândurile, dorințele și țelurile lor sunt cu totul carnale! Trebuie să ne aducem aminte că Dumnezeu este Cel care afirmă acest lucru. Cine ar îndrăzni să continue o singură zi într-o astfel de stare? Cei care își simt ticăloșia ar trebui să pledeze înaintea lui Dumnezeu cu acea promisiune de eliberare. Pentru ei este disponibil același har care a fost făcut eficace în cazul altora.

În ce privește starea celor care gândesc **spiritual**, ferice de cei cuprinși în această descriere! Aceștia să adore harul care i-a făcut să fie diferiți. Să se străduiască să crească în caracterul spiritual al gândirii. Să se păzească de cădere, ca să nu-și piardă pacea. Ochii lor să fie ațintiți asupra stării veșnice, unde fericirea lor prezentă va fi desăvârșită în glorie.

* * *

Fragment din *Horae Homileticae: Romans*, Vol. 15
(London: Holdsworth and Ball, 1833), p. 200-202.

* * *

Charles Simeon (1759-1836): slujitor anglican; s-a născut la Reading, Berkshire, Anglia.

* * *

Oriunde locuiește Duhul harului, acolo există o gândire cerească, spirituală, care însoțește și dovedește locuirea Duhului. Când vorbim despre gândire, înțelegem că este vorba despre gânduri, raționamente, ba chiar griji, temeri, plăceri și încântări ale sufletului, lucruri care rezultă din lucrările și meditațiile minții. Așa cum sunt acestea, așa suntem noi. Dacă ele se îndreaptă în mod obișnuit și repetat către lucrurile pământești, avem de-a face cu gândirea și starea omului carnal și lumesc. Din acest motiv, faptele oricărei ființe omenesti sunt urmarea ființei și a naturii ei. Dacă Dumnezeu, Hristos, Cerul și lumea viitoare ocupă gândurile și dorințele sufletului; dacă înclinația unui astfel de suflet este duhovnicească și Duhul lui Dumnezeu locuiește acolo, aceea este viața celui regenerat: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Fil. 3:20). O astfel de atitudine a inimii este *viață și pace* (Rom. 8:6), o viață serenă, liniștită și mângâiată. Nicio plăcere de pe pământ, nicio satisfacere a simțurilor nu dă atâta savoare și desfătare cum dau lucrurile spirituale. De aceea, cercetează bine către ce se îndreaptă în mod obișnuit inima ta, în special în momentele și ceasurile tale retrase, în singurătate. Aceste lucruri vor fi o dovadă deosebită fie în favoarea, fie împotriva sufletului tău. - *John Flavel*

Este absolut esențial să avem o gândire spirituală, o atitudine duhovnicească. Noi eram morți în greșelile și păcatele noastre și, chiar dacă am devenit creștini, starea morții tinde să rămână asupra noastră și să ne lovească. Oare nu ne este dificil uneori să ne ridicăm?... Duhul Sfânt ne înprospătează, ne înviază, ne tulbură, ne mișcă, ne stimulează și pune în mișcare mințile noastre carnale, făcându-le să gândească spiritual. - *David Martin Lloyd-Jones*

Trebuie să gândim ceresc și să avem gusturi cerești în viața de acum, altfel nu vom ajunge niciodată în Cer, în viața viitoare. - *J. C. Ryle*

Gândirea spirituală este acea stare a minții care se manifestă în a face din lucrurile Duhului obiectul măreț al gândurilor, dorințelor și căutărilor noastre. Lucrurile Duhului sunt Dumnezeu, Hristos, adevărul, sfințenia, interesele Împărăției lui Hristos și ale Cerului. - *Charles Hodge*

CE ESTE GÂNDIREA SPIRITUALĂ?

John Owen (1616-1683)

După cum natura solului este judecată după iarba care crește pe el, tot așa inima poate fi judecată după gândurile ei. Dacă acele gânduri sunt spirituale, omul este spiritual. Dacă sunt lumești, omul este lumesc.

Inima fiecărui om este vistieria lui, iar ea conține fie lucruri bune, fie rele, așa cum ne spune Isus (Matei 12:35). În inimă se găsesc lucruri bune și lucruri rele. Așadar, orice are un om în inima lui, aceea este comoara lui. Această vistierie nu se epuizează niciodată. Cu cât se revarsă mai mult din ea, cu atât ea crește. Cu cât revarsă cineva din comoara inimii lui, cu atât acea inimă va primi mai mult din aceleași lucruri. Dacă inima este plină de comori rele, gândurile pe care ea le va naște vor fi rele. Dacă inima a fost înnoită prin har și se află sub puterea și stăpânirea harului, atunci ea este plină de bine, fiind o comoară spirituală, iar gândurile pe care le va produce vor fi și ele bune și spirituale (Matei 12:35).

Așadar, gândurile scot la iveală adevărul despre omul în cauză. Gândurile voluntare, neforțate, care se nasc natural – pentru că ele aduc satisfacție și desfătare în mintea lui – acestea sunt gândurile care arată adevărul despre el.

Noi toți avem multe gânduri legate de munca noastră, familia noastră și de diferitele noastre îndatoriri. Dar aceste

gânduri nu ne spun adevărul despre noi înșine. Astfel, cei a căror chemare este să studieze Scriptura și să o predice altora vor avea mai multe gânduri spirituale. Cu toate acestea, se întâmplă – și nu rar – ca predicatorii creștini să fie cei mai nespirituali oameni în gândirea lor. Ar fi un lucru bun pentru biserică dacă toți predicatorii s-ar cerceta cu sârguință pe ei înșiși în această chestiune.

Același lucru este aplicabil tuturor celor care citesc în fiecare zi o parte a Scripturii. Ei pot fi foarte credincioși în împlinirea acestui ritual religios, și totuși să nu aibă deloc o gândire spirituală (Ezec. 33:31).

Dar când un om este relaxat și eliberat de toate grijile și preocupările necesare zilei, iar mintea lui este liberă să se gândească la orice îi face plăcere, atunci putem vedea care sunt gândurile naturale care i se ivesc în minte. Dacă acestea sunt inutile, zadarnice, nebunești, mândre, ambițioase, îndreptate către poftă degradante, atunci așa este natura adevărată a inimii și a persoanei respective. Dacă ele sunt sfinte, spirituale, cerești, așa sunt și inima și persoana.

În cel neregenerat, „toate întocmirile gândurilor din inima lui sunt îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Gen. 6:5). Acesta este produsul natural și adevărat al inimii celui necredincios. De aceea, Scriptura spune despre cei răi că sunt „ca marea înfuriată, care nu se poate liniști și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl” (Isaia 57:20). Inimile lor sunt

pline de răutate. Acest noroi al gândurilor rele este agitat continuu de marea mereu mișcătoare a poftelor și dorințelor lor imposibil de controlat.

Așadar, ca să ai o gândire spirituală, în primul rând trebuie să ai gânduri sfinte, cerești, duhovnicești. Asemenea unui izvor care aduce prospețime, inima regenerată, spirituală, produce un izvor de astfel de gânduri curate precum cristalul.

Întrucât toți oamenii se gândesc ocazional la lucruri spirituale, dar nu au o gândire spirituală, trebuie să descoperim care sunt gândurile care dovedesc că avem o minte spirituală.

Înainte de asta, trebuie să facem o deosebire clară între gândurile care se ridică natural din inimă și cele care sunt forțate asupra noastră printr-o influență exterioară.

Oamenii se gândesc în mod natural la casele și pământurile lor, și chiar le dau nume acestora după numele lor (Ps. 49:11). Mințile altora sunt pline de planuri rele (Ps. 64:6). Dar psalmistul face deosebire între gândurile care izvorăsc dintr-o înclinație naturală a inimii și cele stârnite de influențe exterioare.

Gândurile oamenilor răi sunt stârnite de pofte interioare (Iacov 1:14). Aceste pofte agită gândurile, conducând și încurajând omul respectiv să împlinească dorințele firii pământești.

Tot așa, gândurile spirituale sunt gânduri naturale, care apar în mintea regenerată și îndeamnă acea persoană să hrănească sănătatea și creșterea sa spirituală. De exemplu, există două feluri de gânduri care alimentează lăcomia. Lăcomia poate fi stârnită de vederea unor obiecte de dorit. Dorințele lacome ale lui Acan s-au născut atunci când el a văzut o „manta frumoasă de Șinear, două sute de sicli de argint și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli” (Iosua 7:21). Când le-a văzut, el le-a poftit. Omul lacom este în mod natural pofticios, astfel că dorințele lacome izvorăsc natural în el (Isaia 32:6). El se află la polul opus omului cu inima generoasă (Isaia 32:8).

Omul necurat este la fel. Pofta lui este produsă de obiecte exterioare. Pentru a evita să fie stârnit de gânduri necurate, Iov a făcut un legământ cu ochii lui (Iov 31:1). La rândul Lui, Hristos ne-a avertizat de gândurile adultere care sunt trezite în interiorul nostru de privirea cu poftă (Matei 5:28). Este mai bine să îți smulgi ochiul pofticios decât să îi permiți minții să se umple cu astfel de gânduri necurate (v. 29).

Dar un om necurat este de asemenea pofticios în mod natural și are aceste dorințe în sine, care dau naștere gândurilor lacome. Astfel, Petru descrie acest fel de persoane ca aceia cărora „le scapără ochii de preacurvie și nu se satură de păcătuit” (2 Petru 2:14). Dar dacă gândurile și dorințele noastre naturale sunt îndreptate către lucruri spirituale, putem să ne considerăm ca având o gândire spirituală.

Într-o zi, psalmistul medita la lucrurile spirituale, anume la Persoana și Împărăția lui Mesia (Ps. 45:1). Inima lui „clocotește” de un lucru bun. Aceasta este o imagine a unui izvor de apă care bulbucă. Gândurile lui spirituale clocotesc dintr-un izvor spiritual viu care se găsește în el. Aceasta este gândirea cu adevărat spirituală. În inima regenerată există un izvor plin de lucruri spirituale care dă naștere gândurilor sfinte. Acesta este felul în care Hristos descrie viața duhovnicească (Ioan 4:10, 12). Prin harurile Lui din inima credinciosului, Duhul Sfânt este un izvor de apă vie.

Fântâna din care femeia din Samaria scotea apă era un lucru pământesc, fără viață, inutil atâta timp cât funia și găleata nu erau folosite pentru a aduce apa la suprafață. Dar „apa vie” pe care Hristos o dă izvorăște și clocotește permanent, continuu, în interiorul nostru, spre înflorirea noastră spirituală. Iată secretul omului care este o faptură nouă în Hristos și care are o natură nouă, duhovnicească. Prin harurile Lui, Duhul este izvorul vieții spirituale adevărate în cei credincioși. Acest izvor spiritual clocotește de la sine fără a fi nevoie de vreo influență exterioară care să îl atragă către gânduri sfinte, cerești și spirituale. Omul spiritual are în interiorul lui un izvor care clocotește „natural” gânduri și dorințe duhovnicești.

Hristos face de asemenea o paralelă între viața spirituală și un pom care produce roade. În mod natural, pomul

bun produce roade bune, iar pomul rău produce roade rele (Matei 12:33). Pomul bun este semnul unei vieți înnoite prin harul regenerării și care produce acum în mod natural rodul bun al gândurilor sfinte și spirituale.

Oamenii pot avea multe gânduri despre lucruri spirituale, care să nu provină dintr-un izvor spiritual interior, ci sunt extrase din alte influențe. Când Duhul Sfânt Își face lucrarea de convingere de păcat, neprihănire și judecată (Ioan 16:8), El stârnește mintea să se gândească la lucrurile spirituale într-un fel contrar înclinației ei naturale.

Este natural ca apa să curgă în jos, dar când i se aplică presiune, ca atunci când curge printr-o conductă, ea va curge în sus ca și cum ar fi natural ca ea să facă acest lucru. Dar imediat ce presiunea încetează, apa se întoarce la tendința ei naturală. Așa este și cu gândurile noastre. Ele curg în mod natural către pământ și lucrurile pământești. Dar când asupra sufletului vine presiunea convingerii spirituale, gândurile sunt forțate către Cer ca și cum ar fi natural ca ele să se îndrepte în acea direcție. Totuși, când presiunea convingerii spirituale este îndepărtată, gândurile se întorc la lucrurile pământești.

Necazurile exterioare forțează gândurile omului să se îndrepte către Dumnezeu (Ps. 78:34-37). Dar aceste gânduri nu sunt autentice și oneste. Necazurile, pericolele, boala și frica de moarte vor forța oamenii să se gândească pentru o

vreme la Dumnezeu și la lucrurile spirituale. Dar când presiunea este îndepărtată, mintea se întoarce la interesele ei naturale și nespirtuale. Ieremia ne dă un motiv pentru care se petrece acest lucru (Ier. 13:23).

Așadar, omul care depinde de presiuni și influențe exterioare ca să își păstreze gândurile spirituale nu este unul cu o minte spirituală naturală. Apa care clocotește dintr-un izvor curge constant și statornic dacă nu este împiedicată sau redirecționată. Dar apa care curge după o furtună aleargă furios pentru o vreme, după care seacă repede. De aceea, gândurile cu adevărat spirituale, care provin dintr-un izvor spiritual interior, sunt statornice și prezente constant în minte dacă nu sunt abătute de munca seculară sau împiedicate pentru o vreme de ispite puternice. Dar gândurile spirituale stârnite de furtunile convingerii seacă foarte repede...

Prin urmare, toate mijloacele pe care Dumnezeu le-a dat pentru producerea gândurilor sfinte și cerești acționează așa doar atunci când sunt stârnite și produse de principiul spiritual interior din inima regenerată. Prin contrast, în cei ale căror inimi sunt sterpe, aceleași mijloace divine slujesc doar la producerea unor gânduri ocazionale ici și colo, dacă ar fi să mă exprim astfel.

* * *

Fragment din *Spiritual Mindedness*, ediția prescurtată de R. J. K. Law (Edinburgh; Carlisle: The Banner of Truth Trust, 2009), p. 7-14;
www.banneroftruth.org; folosit cu permisiune.

* * *

John Owen (1616-1683): păstor congregaționist englez, autor și teolog; s-a născut la Stadhampton, Oxfordshire, Anglia.

* * *

Orice plăcere religioasă poate avea cineva care pretinde că a crezut în Evanghelie sau oricât de încrezător ar fi în siguranța stării sale sufletești, dacă nu dorește în mod obișnuit să crească în har, în gândire spirituală și în asemănare cu exemplul lui Hristos, poate fi considerat pe bună dreptate un amăgit de sine. - *John Newton*

GÂNDIREA CARNALĂ ESTE MOARTE

David Martyn Lloyd-Jones (1899-1981)

Într-adevăr, cei ce trăiesc potrivit firii se gândesc la lucrurile firii, însă cei ce trăiesc potrivit Duhului se gândesc la lucrurile Duhului (Rom. 8:5, NTR).

Ne vom ocupa în primul rând de ceea ce Pavel spune aici despre omul care nu este creștin. Descrierea generală pe care i-o face acestuia este că el trăiește „potrivit firii” pământești. Ce vrea să spună prin aceasta? Cuvântul *fire* se referă la natura umană decăzută – la natura umană de dinainte ca Duhul lui Dumnezeu să-și înceapă lucrarea în om. Acesta este omul lăsat în puterile sale – omul care se naște, crește și se dezvoltă în viața din această lume fără ca Dumnezeu să acționeze asupra lui. Necreștinul trăiește „potrivit firii”. Cuvântul *potrivit* este interesant. Unii îl traduc prin expresia „după”, dar cea mai bună traducere este „sub”. Cuvântul pe care apostolul îl folosește comportă ideea de a fi „sub” altceva, mai specific sub autoritatea aceluia lucru. Așadar, ni se spune că necreștinul este dominat în mod obișnuit de natura cu care s-a născut... Noi ne naștem în felul acesta ca urmare a legăturii noastre cu Adam și păcatul lui. Oricine se naște din Adam se naște „potrivit firii”, căci se naște sub puterea,

sub dominația acestei naturi umane decăzute pe care o moștenește. Apostolul adaugă că acest lucru este unul continuu – „ei trăiesc potrivit firii”. Ei se nasc în păcat, există în păcat și continuă să trăiască în păcat.

Cum se manifestă acest lucru și la ce conduce? Primul aspect este că un astfel de om „se gândește” la anumite lucruri. „Cei ce trăiesc potrivit firii se *gândesc* la lucrurile firii“. Iată o expresie foarte interesantă. În Epistola către Filipeni, apostolul folosește exact aceeași expresie de mai multe ori. El spune: „Gândul acesta dar să ne *însuflețească* pe toți, care suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință sunteți de altă *părer*e, Dumnezeu vă va lumina și în această privință” (3:15). Versetul 16 conține același cuvânt: „Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași *părer*e, să umblăm la fel”. Apoi Pavel îl introduce într-o notă negativă în versetul 19, unde vorbește despre oamenii al căror „sfârșit va fi pierzarea. Dumnezeu lor este pântecul și slava lor este în rușinea lor, și se *gândesc* la lucrurile de pe pământ”.

„A gândi” este un termen pe care noi îl cunoaștem, o expresie folosită destul de des. Dacă un om este cicălit și pune prea multe întrebări, manifestând un interes prea mare față de treburile tale, de regulă îi răspunzi: „Vezi-ți de treburile tale”. De aceea, expresia are sensul acțiunii deliberate a minții îndreptată asupra anumitor obiecte. Iată de ce îi spui celui cicălit: „Nu-ți ocupa mintea cu mine și cu treburile mele, ci îndreapt-o către propria viață și vezi-ți de viața ta”.

Dar termenul nu se referă doar la gânduri, ci include și dorințele, emoțiile și obiectele căutării noastre. Cu alte cuvinte, este un termen destul de cuprinzător. „A se gândi” la lucrurile pământești nu are doar sensul că necreștinii se gândesc la ele ocazional, ci ne învață că acestea sunt lucrurile la care ei se gândesc cel mai mult. Sunt lucrurile la care ei se gândesc în mod obișnuit. Inclinația și tendința gândirii lor este îndreptată către ele. „Lucrurile pământești” sunt cele care le plac mai mult decât orice altceva, care le dau cea mai mare satisfacție, astfel că, dintre toate, le caută cel mai mult. Termenul este cuprinzător și nu trebuie să îl limităm doar la aspectul intelectual. El este mai cuprinzător decât interesele minții și înglobează întreaga personalitate. În prima lui epistolă, apostolul Ioan vorbește despre același concept, deși folosește un termen diferit. El spune: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume” (2:15-17). El ar fi putut spune altfel: „Nu vă *gândiți* la lume, nici la lucrurile din lume”.

De aceea, primul aspect legat de necreștin este că, fiind dominat de natura lui decăzută, el este un om preocupat și interesat în mod intenționat de „lucrurile firii”. Repet, trebuie să fim atenți să înțelegem suficient de cuprinzător această expresie. Care sunt „lucrurile firii”? Pericolul este să limităm termenul la plăcerile senzuale și la păcatele care țin doar de trup. Termenul „fire” are tendința să ne determine să ne gândim imediat la păcate fizice, păcate care țin în primul rând de domeniul ființei noastre animalice. Ele sunt în

mod cert incluse, dar este important să conștientizăm că termenul este folosit cu un sens mult mai cuprinzător, așa cum descoperim în Epistola către Galateni: „faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea”.¹ Dar mai include și „închinarea la idoli, vrăjitoria, vrajbele, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările,² certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările,³ și alte lucruri asemănătoare cu acestea” (5:19-21). Vedem că termenul este realmente unul foarte cuprinzător. Sau dacă ne întoarcem la prima Epistolă a lui Ioan, la capitolul 2, observăm expresia folosită de el: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume”. Ce sunt acestea? Apostolul le enumeră ca „pofa firii pământești, pofa ochilor și lăudăroșia vieții” (v. 15-17). „Firea” este un termen uriaș, unul foarte cuprinzător.

Așadar, ce sens are expresia „firea pământească”? Cu alte cuvinte, are sensul de „gândire lumească”... Ea include tot ceea ce este opus „gândului” și „vieții” Duhului Sfânt. Un alt fel de a explica acest termen presupune să afirmăm că „lucrurile firii” se referă la orice aspect al vieții fără Dumnezeu, orice lucru din viață din care Dumnezeu este exclus. Cu alte cuvinte, se referă la viața acestei lumi. Expresia denotă o separare completă de tot ce este spiritual.

¹ curvia, necurăția, desfrânarea – imoralitate sexuală; corupție morală; absența înfrângerilor morale, imoralitate extremă.

² neînțelegerile, dezbinările – ambiție egoistă; dezbinare între grupuri opuse.

³ îmbuibările – petreceri cu băutură și purtare imorală, destrăbălată.

Ea se concentrează pe lucrurile vizibile și nu are nimic de-a face cu cele nevăzute... Ea se referă doar la viața acestei lumi, la viața legată de trup și la diferitele trăsături ale gândirii carnale, excluzând cu totul elementul spiritual.

Tragedia este că mulți oameni cred că această descriere – „cei ce trăiesc potrivit firii se gândesc la lucrurile firii” – se aplică doar păcătoșilor care se manifestă evident, deschis, celor dedați neobosit plăcerilor senzuale și extravagante, celor pe care îi vedem pe stradă și în localurile publice din marile orașe. Realitatea este că această descriere îi cuprinde și pe oamenii foarte intelectuali, foarte morali, pe care lumea i-ar descrie ca niște nobili. Gândirea îndreptată către lucrurile firii include și interesele politice care Îl scot pe Dumnezeu din ecuație, interesele sociale fără Dumnezeu, interesele culturale fără Dumnezeu. Iată sensul acestei expresii. Pavel are în minte obiectivele cele mai înalte ale omului – filozofia, arta, cultura și muzica lui – care nu trec niciodată dincolo de firea pământească. Dumnezeu este în afara tuturor acestor lucruri. El este exclus din ele. În aceste preocupări nu există nimic spiritual. Oamenii pot scrie lucruri foarte istețe, într-o manieră foarte erudită, interesantă și distractivă despre chestiuni sociale. Ei îți pot spune cum să îți îmbunătățești starea, cum să crești avantajele de care să te bucuri. Ei pot scrie convingător despre cum să îți construiești un fel de Utopia;⁴ ei pot produce capodopere de artă,

⁴ Utopia – loc imaginar, caracterizat de sisteme sociale, legale și politice ideale.

literatură și muzică, dar în ele să nu se găsească nimic sufletească, nimic din Dumnezeu și din Duhul. Toate sunt făcute „potrivit firii”.

Cât de important este să conștientizăm acest lucru! Iată de ce acea listă din Galateni 5 este atât de importantă. Pavel nu se oprește la beție, curvie, crimă și lucruri de acest fel. El trece în tărâmul omului interior, unde descoperim că lista lui este cuprinzătoare. De aceea, ceea ce apostolul spune despre necreștin este că nu contează unde se potrivește el în această gamă largă de posibile interese, atitudini și comportamente, căci el rămâne cu gândurile și intențiile ațintite către „lucrurile firii”. Tocmai din cauză că lumea nu înțelege acest lucru, ea nici nu este interesată de Evanghelie. Oamenii buni și morali ai lumii sunt admirați atât de mult în zilele noastre, dar cuvintele apostolului descriu precis starea lor spirituală. Acești oameni umblă mult „potrivit firii” și se „gândesc” la lucrurile firii la fel ca un bețiv înrobitor de patimile și poftele lui. Aici avem de-a face doar cu o diferență de intensitate. În esență, însă, între acești oameni nu este nicio diferență.

Omul bun, cultivat, moral, bine vorbit de ceilalți, este la fel de lipsit de Duhul pe cât este cel mai ticălos și mai evident păcătos. El se află în afara vieții lui Dumnezeu la fel ca orice alt păcătos. Evident, lui nu-i place să i se spună adevărul, motiv pentru care se încadrează în tiparul fariseului. Acesta este și motivul pentru care fariseii L-au răstignit pe

Domnul Isus. El îi convingea că umblau „după fire” și „se gândeau” doar la lucrurile firii. Ce stare spirituală groaznică trebuie să fie aceasta! Și cât de alarmant să știm că oamenii se pot afla într-o astfel de stare fără să-și închipuie că este starea lor reală! Ei fac multe deosebiri între ei și alții, dar, în realitate, nimic nu îi separă de ceilalți. Singura diferență dintre așa-zisul „păcătos evident” și omul bun, moral și cultivat este doar o diferență *socială* – o diferență superficială... În esența ființelor lor, ca oameni, și în relația lor cu Dumnezeu, între ei nu există nici cea mai mărunță diferență. Ambii se gândesc la lucrurile firii. Toată gândirea lor, toate interesele lor și toate căutările lor se află în întregime în afara tărâmului spiritual și al lui Dumnezeu. Iată ce spune apostolul despre ei.

Următorul lucru pe care apostolul îl spune despre acești oameni se găsește în versetul 6, unde găsim următoarele cuvinte: „gândirea firii este moarte” [NTR]... Această expresie ar trebui citită ca „gândirea firii pământești este moarte” sau „a avea gândirea firii este moarte”. Apostolul spusese deja că necreștinii se gândesc la lucrurile firii, iar acum spune că oamenii care se gândesc la lucrurile firii și au acea gândire care îi face să se comporte în felul acesta, sunt morți. Pavel descrie aici calitatea sau starea minții oamenilor care se gândesc doar la lucrurile firii. Ea spune că aceasta nu este nimic altceva decât moarte sigură.

Domnul nostru ne oferă cea mai bună înțelegere a acestei realități prin ceea ce i-a spus lui Petru în circumstanța din

Cezarea Filipi, când apostolul a făcut marea lui mărturisire în răspunsul dat la întrebarea Domnului: „Voi cine ziceți că sunt?” (Matei 16:15). Matei relatează acest moment în capitolul 16. Petru a spus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (v. 16). Totuși, la doar câteva minute după aceea, când Domnul nostru a început să le vorbească ucenicilor despre apropierea morții Sale, Petru a spus: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne!” (v. 22). Domnul l-a muștrătat atunci sever și i-a spus: „Înapoia Mea, Satano... Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor” (v. 23). Cuvântul tradus prin „gânduri” are sensul de „a gândi” – „tu nu te gândești la lucrurile lui Dumnezeu”. Acesta este același cuvânt folosit în versetul 6 din Romani 8. „Problema ta, Petru”, a spus în fapt Domnul nostru, „este că întreaga ta mentalitate este greșită. Felul tău de a gândi este greșit. Tu nu te gândești la lucrurile lui Dumnezeu, ci la lucrurile omului”. „Petru”, părea El să spună, „ce se întâmplă cu tine? Tocmai ce ai făcut mărturisirea aceea deosebită, și ți-am spus că nu sângele și carnea ți-au descoperit acest lucru, ci Tatăl Meu care este în ceruri (Matei 16:17). Acum dovedești că aveam dreptate, pentru că, după ce am făcut o afirmație spirituală deosebită înaintea ta, tu te întorci și spui, ‚Departă de Tine, Doamne’. Petru, problema ta este că nu te gândești la lucrurile lui Dumnezeu, ci gândești în felul oamenilor. Întreaga ta mentalitate, întregul tău proces de a gândi este, din nefericire, unul rătăcit”...

Iată care este ideea din expresia „gândirea firii este moarte”... Ea are sensul că omul firesc se află într-o stare de moarte spirituală. Și acesta este adevărul pe care apostolul îl spune peste tot despre cel necredincios, despre omul necreștin. Acest lucru este menționat încă de la începutul capitoului 2 din Efeseni: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre” (Efes. 2:1). „Morți”! Și el repetă ideea în versetul 5: „măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos”. Apostolul spune aici același lucru. Omul aflat „sub firea pământească” este guvernat și controlat de natura sa umană decăzută, și nu doar că se gândește la lucrurile firii – acele lucruri în care Dumnezeu este absent – ci face acest lucru fiindcă este mort spiritual. El este viu trupește, există, dar, spiritual vorbind, este un om mort.

Afirmația apostolului are sensul că omul este mort față de Dumnezeu. El trăiește ca și cum n-ar exista niciun Dumnezeu. Unii dintre cei mai morali oameni, unii dintre cei mai educați oameni din lume se află în această stare. Ei sunt foarte capabili, cultivați, interesați de viață, nu se îmbată niciodată și nu se fac vinovați de curvie... „O”, veți spune, „nu poți afirma că un astfel de om se gândește la lucrurile firii pământești”. Tocmai asta spun. Dumnezeu nu există în gândurile lor (Ps. 10:4); ei sunt complet morți față de Dumnezeu. Ei trăiesc ca și cum n-ar exista niciun Dumnezeu. Iată ce este moartea spirituală. Moartea spirituală înseamnă să fii în afara vieții lui Dumnezeu. Doar Domnul

nostru a rezolvat această chestiune pentru noi. În Evanghelia după Ioan, citim următoarele: „viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (17:3). Omul care nu are viața veșnică nu Îl cunoaște pe Dumnezeu. El este în afara vieții lui Dumnezeu, iar asta înseamnă că este mort... Și există o mulțime de astfel de oameni. Ei vin chiar la locul de închinare, ascultă lucrurile care le copleșesc inimile credincioșilor, dar ei nu văd nimic în toate acestea. Există mulți astfel de oameni în bisericile noastre, așa cum au fost dintotdeauna... Ei sunt morți – morți față de Dumnezeu, morți față de Domnul Isus Hristos, morți față de tărâmul vieții spirituale și față de toate realitățile duhovnicești; morți față de sufletele lor, față de interesele lor veșnice și nepieritoare! Ei nu se gândesc niciodată la astfel de lucruri. Iată problema lor. Iată ce spune apostolul despre ei. Gândirea îndreptată către lucrurile firii îi separă de viața lui Dumnezeu... Nu poate exista ceva mai groaznic. Acesta este sensul morții spirituale.

Singura cunoaștere adevărată pe care o putem avea despre Dumnezeu se găsește în Biblie. El S-a descoperit pe Sine... Prin definiție, Dumnezeu este absolut, infinit și veșnic în toate atributele și calitățile Sale. Noi nu putem ajunge la El prin puterile noastre, așa că El ni Se descoperă. El a făcut acest lucru în Scriptură și în Domnul Isus Hristos. Iar Domnul Isus Hristos ne-a învățat despre mânia lui Dumnezeu, despre judecata lui Dumnezeu și despre Iad. Da, dar în momentul în care

acești oameni, care spun că ei cred în Dumnezeu, aud astfel de lucruri, ei devin furioși și protestează violent împotriva acestor afirmații. Ei le urăsc. Ei Îl urăsc în realitate pe Dumnezeu! Așa cum ne spune Pavel, această „gândire a firii este dușmănie față de Dumnezeu”. Acest fel de a gândi vrea un Dumnezeu după propriul chip, urându-L pe Dumnezeul Bibliei, pe Dumnezeu Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, pe Dumnezeul predicat de acest apostol Pavel și de toți ceilalți apostoli. Aceasta este starea lucrurilor din zilele noastre, o stare pe care o vedem oriunde ne îndreptăm privirile; din nefericire, o putem vedea și în așa-zisele biserici și de la așa-zisele amvoane creștine. Folosindu-se chiar de Numele lui Dumnezeu și al lui Hristos, oamenii își demonstrează vrăjmășia și ura față de Dumnezeu, Dumnezeul cel viu, „singurul Dumnezeu adevărat” (Ioan 17:3)... Toți oamenii firești, toți cei care nu sunt creștini, se află în „vrăjmășie cu Dumnezeu”.

* * *

Fragment din *Romans: An Exposition of Chapter 8:5-17, The Sons of God* (Edinburgh; Carlisle: The Banner of Truth Trust, 1974), p. 4-13; www.banneroftruth.org; folosit cu permisiune.

* * *

David Martyn Lloyd-Jones (1899-1981): predicator expozitiv galez și autor de cărți creștine; s-a născut la Cardiff, Țara Galilor.

* * *

Cu cât înaintez în viață, cu atât mai sigur sunt că, în absența gândirii spirituale, orice pretenție de pietate este lipsită de valoare. — *Abraham Booth*

AI DUHUL LUI DUMNEZEU?

J.C. Ryle (1816-1900)

...n-au Duhul (Iuda 1:19).

Care sunt efectele generale pe care Duhul Sfânt le produce întotdeauna în cei în care El lucrează și locuiește? Care sunt semnele prezenței Lui în suflet? Aceasta este întrebarea către care ne vom îndrepta acum atenția. Haideți să încercăm să prezentăm aceste semne.

1. Toți cei care au Duhul Sfânt sunt înviați de El și făcuți vii spiritual. El este numit în Scriptură, „Duhul de viață” (Rom. 8:2). „Duhul”, spune Domnul nostru Isus Hristos, „este Acela care dă viață” (Ioan 6:63). Prin natura noastră, noi toți suntem morți în greșeli și păcate. Noi nu simțim niciun interes față de religie; nu avem nici credință, nici nădejde, nici frică și nici dragoste. Inimile noastre sunt ofilite; în Scriptură, ele sunt comparate cu piatra. Noi putem fi vii față de bani, educație, politică sau plăceri, dar suntem morți față de Dumnezeu. Tot acest lucru se schimbă când Duhul vine în inimă. El ne înviază din această stare de moarte și ne face făpturi noi. El trezește conștiința și înclină voința către Dumnezeu. El face ca lucrurile vechi să treacă și ca toate să devină noi. El ne dă o inimă nouă; El ne face să ne dezbrăcăm de omul cel vechi și să ne îmbrăcăm cu cel nou.

El suflă trâmbița în urechea facultăților noastre adormite și ne trimite să umblăm în lume ca și cum am fi niște ființe noi. Cât de diferit era Lazăr când era închis în mormântul tăcut față de Lazăr care a ieșit de acolo la porunca Domnului nostru! Cât de diferită era fiica lui Iair când zăcea rece pe patul ei, înconjurată de prietenii înlăcrimați, de aceea care s-a ridicat și i-a vorbit mamei ei ca mai înainte! La fel de diferit este omul în care Duhul locuiește față de cel care era înaintea venirii Duhului în el.

Apelez acum la fiecare cititor serios. Oare cel a cărui inimă este plină de orice lucru, dar nu de Dumnezeu – o inimă rece, tare și insensibilă – poate să fie caracterizat ca „având Duhul”? Judecă tu însuși.

2. Toți cei care au Duhul sunt învățați de El. În Scriptură, El este denumit, „Duhul de înțelepciune și de descoperire” (Efes. 1:17). El a fost făgăduit de Domnul Isus: El „vă va învăța toate lucrurile”; El „are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 14:26; 16:13). Prin natura noastră, noi toți suntem neștiutori ai adevărului spiritual. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie” (1 Cor. 2:14). Ochii noștri sunt orbiți. Noi nu cunoaștem așa cum ar trebui - nici pe Dumnezeu, nici pe Hristos, nici pe noi înșine, nici lumea, păcatul, Raiul sau Iadul. Noi vedem totul în culori false. Duhul schimbă complet această stare de lucruri. El deschide ochii minții noastre; El ne iluminează; El ne scoate din întuneric la lumina Lui minunată; El

îndepărtează vălul; El strălucește în inimile noastre și ne face să vedem lucrurile așa cum sunt în realitate. Nu este de mirare că toți creștinii sunt într-un acord atât de remarcabil în lucrurile esențiale ale religiei adevărate! Motivul este că ei toți au învățat la aceeași școală – școala Duhului Sfânt. Nu este de mirare că adevărații creștini se pot înțelege reciproc și pot găsi un teren comun pentru părtășie! Ei au fost învățați aceeași limbă de către Acela ale cărui lecții nu sunt uitate niciodată.

Apelez din nou la fiecare cititor rațional. Oare se poate spune că „are Duhul” cel ce nu cunoaște doctrinele de bază ale Evangheliei și este orb față de starea sa spirituală? Judecă tu însuși.

3. Toți cei care au Duhul sunt călăuziți de El către Scriptură. Acesta este instrumentul prin care El lucrează în suflet. Cuvântul este denumit „sabia Duhului” (Efes. 6:17). Despre cei născuți din nou se spune că sunt „născuți din nou... prin Cuvântul lui Dumnezeu” (1 Petru 1:23). Toată Scriptura a fost scrisă sub inspirația Lui. El nu ne învață niciodată vreun lucru care să nu fie scris în Biblie. El îl face pe omul în care El locuiește să „își găsească plăcerea în Legea Domnului” (Ps. 1:2). La fel cum pruncul dorește laptele natural și refuză orice altă hrană, tot așa și sufletul care Îl are pe Duhul dorește laptele curat al Cuvântului. La fel cum evreii erau hrăniți cu mană în pustie, așa sunt și copiii lui Dumnezeu învățați de Duhul Sfânt să se hrănească cu conținutul Bibliei.

Apelez iar la fiecare cititor serios. Oare se poate spune că „are Duhul” cel care nu citește niciodată Biblia sau care doar o citește într-o manieră formală? Judecă tu însuși.

4. Toți cei care au Duhul sunt convingși de păcat de El.

Aceasta este o slujire specială pe care Domnul Isus a promis că Duhul o va împlini. „Când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul” (Ioan 16:8). Doar El îi poate deschide ochii omului ca să își vadă dimensiunea reală a vinovăției și a corupției morale înaintea lui Dumnezeu. El face acest lucru de fiecare dată când vine în suflet. El ne așază în locul care ni se cuvine. El ne arată ticăloșia inimilor și ne face să strigăm ca acel vameș: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13). El zdrobește acele gânduri mândre, auto-neprihănite și auto-justificatoare cu care ne naștem, făcându-ne să ne simțim cum se cuvine: „Sunt un om rău și merit să fiu aruncat în Iad”. Predicatorii ne pot alarma pentru scurtă vreme; boala poate sparge gheața în inimile noastre; dar gheața va înțepeni din nou dacă nu este topită de suflarea Duhului, iar convingerile care nu sunt produse de El vor trece ca roua dimineții.

Apelez din nou la fiecare cititor serios. Oare se poate spune că „are Duhul” cel care nu își simte niciodată povara păcatelor și care nu știe ce înseamnă să fie smerit de gândul la ele? Judecă tu însuși.

5. Toți cei care au Duhul au fost conduși de El la Hristos, spre mântuire. Este o parte specială a slujbei Lui

să mărturisească despre Hristos, să ia din lucrurile lui Hristos și să ni le arate (Ioan 15:26; 16:15). Prin natura noastră, noi toți credem că ne putem croi propriul drum spre Cer; în orbirea noastră, ne închipuim că putem face propria pace cu Dumnezeu. Duhul ne eliberează din această orbire ticăloasă. El ne arată că, în noi înșine, suntem pierduți și deznădăjduiți, și că Hristos este singura ușă prin care putem intra în Cer și să fim mântuiți. El ne învață că doar sângele lui Isus poate ispăși păcatul și că doar prin mijlocirea Lui¹ este posibil ca Dumnezeu să fie drept și Cel care îi îndreptățește pe păcătoși. El ne descoperă potrivirea deosebită a mântuirii împlinită de Hristos pentru nevoia sufletelor noastre. El ne descoperă frumusețea doctrinei glorioase a justificării² prin simpla credință. El toarnă în inimile noastre acea dragoste uriașă a lui Dumnezeu care este în Hristos Isus (Rom. 5:5-8). La fel cum porumbelul zboară la ascunzișul binecunoscut din stâncă, așa și sufletul aceuia care Îl are pe Duhul aleargă la Hristos și își găsește adăpostul și odihna în El.

¹ mijlocire – actul de a interveni între două părți ostile pentru restaurarea păcii; „A fost plăcut lui Dumnezeu, în planul Lui veșnic, să Îl aleagă și să Îl trimită pe Domnul Isus Hristos, singurul Său Fiu, în acord cu legământul dintre Ei doi, să fie Mijlocitorul între Dumnezeu și om; să fie Profet, Preot și Împărat; să fie Capul și Mântuitorul Bisericii Sale, Moștenitorul tuturor lucrurilor și Judecătorul lumii. Din veșnicie, El I-a dat Domnului Isus Hristos un popor care să fie sămânța Lui. La timpul convenit, acești oameni au fost răscumpărați, sunt chemați, îndreptățiți, sfințiți și glorificați prin El” (Mărturisirea de Credință Baptistă de la Londra, 1689, Cap. 8.1).

² justificare – Justificarea este un act al harului fără plată al lui Dumnezeu, prin care El iartă toate păcatele noastre (Rom. 3:24; Efes. 1:7) și ne acceptă ca neprihăniți înaintea Lui (2 Cor. 5:21) doar pe baza neprihănirii lui Hristos care ne-a fost atribuită (Rom. 5:19) și primită doar prin credință (Gal. 2:16; Fil. 3:9) (*Spurgeon's Catechism*, Q. 32). Vedeți revista Vestitorul Evangheliei Harului nr. 1, *Justificarea*, disponibilă la www.magnagratia.org.

Apelez iar la orice cititor serios. Oare se poate spune despre cel care nu cunoaște credința în Hristos că „are Duhul”? Judecă tu însuți.

6. Toți cei care au Duhul sunt făcuți sfinți de El. El este „duhul sfințeniei” (Rom. 1:4). Când vine să locuiască în oameni, El îi face să umble după „dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânarea poftelor” (Gal. 5:22-23). El face să le fie *natural* ca, prin noua lor „natură divină”, să considere drepte toate poruncile lui Dumnezeu legate de orice și să „urască orice cale a minciunii” (2 Petru 1:4; Ps. 119:128). Păcatul nu le mai este plăcut, ci este cauza întristării lor când sunt ispițiți de el. Când cad pradă păcatului, sunt rușinați. Dorința lor este să fie eliberați complet de el. Cele mai fericite momente ale lor sunt cele când sunt făcuți în stare să umble cel mai aproape cu Dumnezeu; cele mai triste momente sunt cele când se află cel mai departe de El.

Apelez din nou la orice cititor serios. Oare se poate spune că „au Duhul” cei care nici măcar nu pretind că vor să trăiască strict după voia lui Dumnezeu? Judecă tu însuți.

7. Toți cei care au Duhul au o gândire spirituală. Ca să folosesc cuvintele apostolului Pavel, „cei ce trăiesc potrivit Duhului se gândesc la lucrurile Duhului” (Rom. 8:5, NTR). Tonul, direcția și dorința generală a minților lor este către lucrurile spirituale. Ei nu Îl slujesc pe Dumnezeu după ifose,

ci ca regulă de viață. Ei pot fi abătuți pentru o vreme prin ispite puternice, dar tendința generală a vieților, căilor, gusturilor, gândurilor și obiceiurilor lor este spirituală. Poți vedea acest lucru în felul în care își petrec timpul liber, în compania în care le place să stea și în purtarea din casele lor. Și totul este rezultatul naturii spirituale implantată în ei de Duhul Sfânt...

Apelez iar la orice cititor serios. Oare se poate spune că „au Duhul” cei ale căror minți sunt cu totul îndreptate către lucrurile lumii? Judecă tu însuși.

8. Toți cei care au Duhul sunt conștienți de conflictul interior dintre vechea și noua natură. Mai mult sau mai puțin, cuvintele apostolului Pavel sunt aplicabile tuturor copiilor lui Dumnezeu: „firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voți” (Gal. 5:17). Ei simt în inimile lor un principiu sfânt de viață, care îi face să își găsească desfătarea în Legea lui Dumnezeu, dar simt și existența unui alt principiu interior, care se luptă din greu să stăpânească și să îi atragă în jos și înapoi. Unii simt acest conflict mai mult decât alții. Dar toți cei care au Duhul știu de existența acestui conflict, și este o dovadă că ei se află pe calea cea bună. Este dovada că „omul cel tare și bine înarmat” (Luca 11:21) nu mai domnește în ei ca odinioară, cu o mână de neîmpotrivit. Prezența Duhului Sfânt poate fi cunoscută prin lupta interioară ca și prin pacea

interioară. Cel care a fost învățat să se odihnească și să nădăjduiască în Hristos va fi întotdeauna unul care se luptă și se războiește cu păcatul.

Apelez din nou la orice cititor serios. Oare se poate spune că „are Duhul” acela care nu cunoaște nimic din acest conflict interior și care este rob păcatului, lumii și voinței lui egoiste? Judecă tu însuți.

9. Toți cei care au Duhul îi iubesc pe ceilalți care au Duhul. Ioan scrie despre ei astfel: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați” (1 Ioan 3:14). Cu cât văd ei mai mult din Duhul Sfânt în cineva, cu atât mai drag le va fi acel om. Ei îl vor privi ca pe un membru al aceleiași familii, un copil al aceluiași Tată, un supus al aceluiași Împărat și un călător împreună cu ei într-o țară străină, mergând cot la cot către aceeași țară de sus. Slava Duhului este să ducă înapoi ceva din acea dragoste frățească pe care păcatul a alungat-o atât de ticălos din lume. El îi face pe oameni să se iubească unul pe altul din motive nebunești pentru omul firesc – de dragul unui Mântuitor comun, a unei credințe comune, a unei slujiri comune pe pământ și a nădejzii unei case cerești comune. El face prietenii independent de sânge, căsnicie, interese, afaceri sau orice motivații lumești. El îi unește pe oameni făcându-i să se simtă uniți într-un centru măreț unic – Isus Hristos.

Apelez din nou la orice cititor serios. Oare se poate spune că „are Duhul” acela care nu găsește nicio plăcere în

compania persoanelor duhovnicești, sau care chiar le batjocorește pentru că sunt sfinte? Judecă tu însuși.

10. În final, toți cei care au Duhul sunt învățați de El să se roage. El este denumit în Scriptură, „duh de îndurare și de rugăciune” (Zah. 12:10). Despre aleșii lui Dumnezeu stă scris că ei „strigă zi și noapte către El” (Luca 18:7). Ei nu pot face altfel: rugăciunile lor pot fi slabe, sărace și rătăcitoare, dar ei simt că trebuie să se roage. Ceva din ei le spune că trebuie să Îi vorbească lui Dumnezeu și să își aducă nevoile înaintea Lui. La fel cum pruncul va plânge când simte durere sau foame pentru că este natura lui să facă asta, tot așa și natura cea nouă implantată de Duhul Sfânt îl va face pe om să se roage. El are Duhul înfierii, astfel că trebuie să exclame: „Ava, Tată” (Gal. 4:6).

Apelez încă odată la orice cititor serios. Oare se poate spune că „are Duhul” acela care nu se roagă niciodată sau care este mulțumit să rostească câteva cuvinte formale, fără inimă? O spun pentru ultima dată – judecă tu însuși.

Fragment din *Old Paths: Being Plain Statements of Some of the Weightier Matters of Christianity* (London: Charles J. Thynne, 1898), p. 306-312.

* * *

J. C. Ryle (1816-1900): episcop anglican; s-a născut la Macclesfield, Cheshire County, Anglia.

GÂNDEȘTI SPIRITUAL?

John Gill (1697-1771)

Contrastul dintre omul carnal și cel spiritual, dintre gândirea carnală și cea spirituală este exprimat categoric de apostol în Romani 8:5-6: „cei ce trăiesc potrivit firii”. Aceștia sunt oameni carnali, păcătoși și corupți, oameni care sunt așa cum se nasc, neavând nimic altceva în ei decât firea pământească, păcatul și corupția. Ei sunt lipsiți de Duhul și de harul Lui, umblând potrivit firii pământești și împlinindu-i dorințele. Acești oameni se gândesc la lucrurile firii pământești, căci mințile lor sunt minți carnale. Ei nu caută nimic altceva decât împlinirea poftelor firii pământești, implicându-se în faptele acesteia, fapte denumite păcatele firii pământești, păcate al căror sfârșit este moartea. Gândirea carnală este moarte – moartea veșnică, plata dreaptă a păcatului – așa cum trebuie să fie, pentru că o astfel de carnalitate este păcat, păcat și vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, așa cum se spune în versetul următor. Prin contrast, omul spiritual și gândirea spirituală, ca și consecința acesteia, se află la polul opus, după cum vom vedea analizând următoarele aspecte:

Cine sunt cei care se gândesc la lucrurile spirituale și sunt oameni duhovnicești? Ei sunt identificați ca aceia care trăiesc „potrivit Duhului” (Rom 8:1, 4-5). Nu toți cei care cred că sunt oameni spirituali și care ar vrea să se spună

despre ei acest lucru sunt așa... Dar cei ce se pretind spirituali trebuie să fie cercetați după Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a vedea dacă sunt sau nu. Înaintea altora, ei pot să pară spirituali, și totuși în realitate să nu fie. Dacă aceștia și-au reformat viețile doar la exterior, așa încât să pară neprihăniți pe dinafară, ei pot fi în cel mai fericit caz niște oameni morali, dar nu sunt spirituali.

Este adevărat, oamenii pot avea o „formă de evlavie” (2 Tim. 3:5), un spectacol de spiritualitate, și totuși să nu se afle în posesia adevărului și a puterii evlaviei... Nu toți sunt oameni cu adevărat spirituali, nici măcar cei care au daruri spirituale – așa cum le denumesc ei – separat de harul special [mântuitor]. După ce a discutat pe tema darurilor spirituale, apostolul vorbește despre „o cale nespus mai bună” și observă că oamenii pot avea daruri variate, obișnuite sau extraordinare, și totuși să fie lipsiți de harul adevărat (1 Cor. 12:1, 31; 13:1, 3). Oamenii cu adevărat spirituali nu sunt doar cei care au un grad înalt al cunoașterii duhovnicești și al harului adevărat, adică mai mult decât alții. Chiar dacă putem fi siguri că aceștia sunt oameni spirituali și dintre cei mai aleși (1 Cor. 3:1; Gal. 4:1), totuși, nu doar ei sunt spirituali. Există și alții care au mai puține cunoștințe și o măsură mai mică de har, dar care pot fi numiți oameni spirituali. Aici nu cred că pot fi incluși oameni care să nu aibă firea pământească sau păcat în ei, căci nu există astfel de oameni spirituali pe pământ. Doar sfinții din Cer – duhurile oamenilor

neprihăniți făcute desăvârșite (Evrei 12:23) – vor avea trupuri spirituale perfecte la înviere.

1. Ei sunt cei regenerați, înnoiți și înviați de Duhul lui Dumnezeu. Ei sunt aceia pe care Domnul nostru îi descrie ca „născuți din apă și din Duh” – sau din Duhul lui Dumnezeu, comparat cu apa – astfel că, oricine este născut în felul acesta, este duh sau duhovnicesc ori *spiritual* (Ioan 3:5-6). Aceștia sunt născuți din Dumnezeu și făcuți părtași naturii divine (2 Petru 1:4); nu din sânge, prin descendență trupească, nu dintr-o sămânță coruptibilă, ci dintr-una nestricăcioasă (1 Petru 1:23); născuți din nou din Dumnezeu la o nădejde vie a unei moșteniri glorioase (1 Petru 1:3), după îndurarea Lui bogată și după voia și plăcerea Lui suverană. Ei sunt un fel de pârgă a fapturilor Lui, fiind creații noi, căci harul care a fost turnat asupra lor este dovada „spălării nașterii din nou și a înnoirii făcute de Duhul Sfânt” (Tit 3:5). Ei sunt înnoiți în duhul minților lor și lor li s-au dat inimi și duhuri noi. Duhul lui Dumnezeu este pus în ei, Duh prin care sunt înviați, ei, care erau anterior „morți în greșeli și în păcate” (Efes. 2:1). Dar acum, Duhul vieții de la Dumnezeu intră în ei și, asemenea martorilor morți și a oaselor uscate ale lui Ezechiel, ei stau în picioare și trăiesc. Ei au fost făcuți vii în felul acesta, trăind într-un fel spiritual, fiind mântuiți, căutând mântuirea, umblând pe calea mântuirii și trăind în cunoștința ei. Ei umblă după Hristos când sunt îndreptați către El, după Dumnezeu și părtașia cu El, după o descoperire și

aplicare a harului și îndurării iertătoare – după toate acele lucruri spirituale către care își manifestă o dorință vehementă, din tot sufletul lor. Despre aceștia se poate spune cu adevărat că gândesc spiritual.

2. Ei sunt cei care își folosesc simțurile spirituale ca să deosebească deopotrivă binele și răul, să aleagă și să se gândească la bine și să refuze răul. Ei au o vedere spirituală, un discernământ al lucrurilor, adică al celor spirituale, care pot fi deosebite doar duhovnicește, lucru pe care oamenii naturali nu îl au. Dar omul spiritual are acest discernământ și poate judeca lucrurile. El poate testa diferitele lucruri, acceptându-le și preferându-le pe cele superioare moral. Oamenii spirituali primesc vedere spirituală, un ochi al minții care le este iluminat de Duhul înțelepciunii și descoperirii în cunoașterea propriei stări spirituale și în cunoașterea lui Hristos (Efes. 1:18). Ei pot spune acest lucru: cândva erau orbi, dar acum văd (Ioan 9:25). Ei se văd pe ei înșiși pierduți și pe Isus ca singurul lor Mântuitor. Ei văd gloria, plinătatea, superioritatea și potrivirea Lui ca Mântuitor. Ei aud acum Evanghelia și o ascultă cu plăcere, căci le este ca un cântec de bucurie – o veste bună, o veste bucuroasă a păcii, iertării, neprihănirii, vieții veșnice și mântuirii prin Hristos! Ei aud glasul lui Hristos și sunt înveseliți de el, dorințele lor fiind îndreptate către El. Ei aud acest glas, îl înțeleg și sunt încântați de el, deosebindu-l de glasul unui străin (Ioan 10:5). De aceea, ei Îl urmează pe Hristos, astfel că nu se duc

după un străin. Ei au un gust pentru lucrurile spirituale, gustând că Domnul este bun și invitându-i și pe alții să vină și să guste pentru a vedea cât de bun este El. Cuvintele lui Hristos, doctrinele Evangheliei, sunt mai dulci pentru ei decât mierea și fagurele de miere. Fructele care vin de la Hristos în timp ce ei stau la umbra Lui și binecuvântările harului care se coboară de la El sunt de asemenea dulci și plăcute pentru cerul gurii lor. Ei savurează lucrurile lui Dumnezeu și ale lui Hristos, pentru că au o natură spirituală. Ca urmare a ungerii cu untdelemnul mântuirii Lui, cu harurile Lui bogate, dragostea lor se îndreaptă către El. Ei miros o savoare și o aromă dulce în Persoana, neprihănirea și jertfa Lui. Toate hainele Lui – haina mântuirii și roba neprihănirii Lui – miros a smirnă, aloe și casia. Ei mânuiesc Cuvântul vieții, se alipesc de Hristos, Pomul vieții, luând și mâncând din roadele care cresc în el. Când Îl pierd din vedere pe Hristos, Preaiubitul lor, și Îl regăsesc, ei Îl îmbrățișează la pieptul lor, alipindu-se strâns de El ca și cum n-ar mai vrea să-L piardă vreodată! Evanghelia lui Hristos este pentru ei puterea lui Dumnezeu. Ei o primesc și o iubesc din inimă, simțind cu putere lucrarea ei în ființele lor și descoperindu-se puternic influențați de ea ca să-L iubească și să-L slujească pe Hristos.

3. Ei sunt capabili de acțiuni spirituale și le împlinesc. Doar oamenii spirituali sunt capabili să se închine lui Dumnezeu în Duhul, într-o manieră spirituală, cu sufletele lor și sub influența Duhului Lui. Doar o astfel de închinare

este acceptabilă pentru Dumnezeu, potrivit-se naturii lor. În timp ce închinarea oamenilor carnali și a celor care doar se pretind religioși este foarte dezgustătoare înaintea Lui, oamenii spirituali pot să vorbească și să discute între ei despre lucruri spirituale. Domnul Își îndreaptă privirile către aceștia din urmă și revarsă asupra lor o vorbire curată – limba Canaanului – limbă în care își vorbesc unul altuia, pentru a se înțelege și a fi înțeleși reciproc. Întrucât ei au parte de favoarea abundenței unei experiențe creștine bogate din interior, buzele lor vorbesc din abundența inimilor lor în dialoguri creștine între ei. Vorbirea lor în conversațiile obișnuite scoate la iveală și dovedește cine sunt ei. Aceasta arată că ei nu sunt carnali, ci spirituali. Ei sunt capabili să umble și umblă, dar „nu potrivit firii, ci potrivit Duhului” (Rom. 8:1, 4), lucru care îi deosebește de oamenii carnali și le dă dreptul să fie văzuți ca oameni cu un caracter duhovnicesc. Da, ei trăiesc în Duhul, umblă în Duhul și sunt călăuziți de Duhul, fiind îndreptați către Hristos și către plinătatea harului în El, fiind călăuziți în același timp în tot adevărul care se găsește în Isus. Cei care se află sub călăuzirea și învățăturile Lui, aceștia sunt fiii lui Dumnezeu, astfel că ei trebuie să fie oameni spirituali, cu gândire spirituală.

4. Ei au mult din Duhul lui Dumnezeu în ei, ca și manifestarea diverselor haruri ale Duhului, precum credința, nădejdea, dragostea și toate celelalte roade ale Duhului. Lucrarea bună a harului, al cărei autor este El, lucrarea

creinței, truda dragostei și răbdarea nădejdiei (1 Tes. 1:3), începe în ei prin El. Acea lucrare va merge înainte, va fi împlinită și desăvârșită. El lucrează în ei deopotrivă voința și înfăptuirea bunei Sale plăceri (Fil. 2:13) și a orice este plăcut înaintea lui Dumnezeu (Evrei 13:21). El îi întărește ca să poată face voia și lucrarea lui Dumnezeu și, sub influența Lui, ei pun la lucru orice har. Harul este principiul stăpânitor în sufletele lor; ei nu sunt sub Lege, ci sub har, astfel că păcatul nu mai stăpânește în ei (Rom. 6:14); harul domnește prin neprihănire spre viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru (Rom. 5:21). Da, legea Duhului de viață în Hristos îi eliberează de legea păcatului și a morții, de puterea ei tiranică (Rom. 8:2), astfel că ei se înfățișează ca oameni spirituali, ca oameni vii spiritual. Duhul lui Dumnezeu însuși locuiește în ei. El este criteriul care îi face deosebiți de oamenii carnali: „Voi nu mai sunteți pământești”, altfel spus, voi nu sunteți oameni carnali, „ci duhovnicești”, oameni spirituali, „dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi” (Rom. 8:9). De aceea, ei sunt denumiți templul lui Dumnezeu și al Duhului Sfânt (1 Cor. 3:16; 6:19). Lumea, oamenii carnali, nu Îl pot primi și nici nu Îl cunosc. Dar ucenicii adevărați ai lui Hristos Îl cunosc, căci El locuiește cu ei și va fi în ei (Rom. 8:9; Ioan 14:17), chiar dacă în acești oameni spirituali mai există încă multe gânduri carnale și multe dorințe și poftes carnale: „firea pământească pofteste împotriva Duhului”, iar ei sunt gata să spună ca apostolul... „cu mintea, eu slujesc

legii lui Dumnezeu; dar cu firea pământească, slujesc legii păcatului” (Rom. 7:14, 24-25)...

Ne putem întreba cum se poate ca fiii oamenilor să ajungă oameni spirituali și cu o gândire duhovnicească.

Oamenii nu sunt astfel natural sau prin prima lor naștere. Ei se nasc după trup și sunt carne; ei sunt carnali, păcătoși și corupți. Mințile lor sunt firești, adică au gânduri carnale. Mințile și conștiințele lor sunt pângărite de păcat, iar din ele nu rezultă nimic altceva decât lucruri păcătoase. Mințile lor sunt deșarte și goale, și ei umblă în deșertăciunea minților lor (Efes. 4:17). Ei sunt fără Dumnezeu și fără vreo cunoaștere adevărată a Lui, fără dragoste pentru El și fără frică de El. Ei nu au învățat nimic de la Hristos și nu cunosc nimic despre El. Ei sunt senzuali, neavând Duhul, nici vreunul dintre harurile Lui (Iuda 19). Ei își îndreaptă mințile către pământ și lucrurile pământești (Fil. 3:19) – aceste lucruri le cuprind gândurile, tânjirile și dorințele. Tot ce este în lume – pofta firii pământești, pofta ochilor și laudăroșia vieții – iată principalele lucruri care le atrag mințile și cele la care se pricrep (1 Ioan 2:16). Înclinația lor naturală este către rău, iar imaginația inimilor lor este neîncetat de rea. Da, inimile lor sunt cu totul îndreptate către rău (Ecl. 8:11); aceasta este înclinația minților lor, așa că ei nu se pot gândi decât la ei înșiși, în niciun caz la lucrurile care sunt bune spiritual. Așadar, acesta fiind cazul minților naturale ale oamenilor, trebuie să aibă loc o înnoire a minții sau o modelare a ei într-o

matriță diferită. Înainte ca omul să poată avea o gândire spirituală, el trebuie să capete o inimă nouă și în el să fie pus un duh nou (Ezec. 36:26). Duhul lui Dumnezeu trebuie să lucreze voința în acest om, trebuie să îi dea înclinația și dispoziția către binele spiritual. Duhul trebuie să îi ilumineze mintea și să i-o umple de cunoștința lucrurilor spirituale și să pună legea lui Dumnezeu în mintea lui, să o scrie în inima lui. El trebuie să îi influențeze și să îi atragă dorințele către lucrurile spirituale, să îi îndrăgostească de ele și să îi convingă profund de răutatea gândirii carnale și de efectul ei trist, [care este] moartea.

Efectele, consecințele și, astfel, dovada gândirii spirituale: a avea o gândire spirituală este viață. Cei care gândesc spiritual trebuie să fie vii spiritual. Gândirea lor spirituală este o dovadă a vieții lor spirituale și arată clar că ei sunt vii în acest sens. Acest lucru se dovedește,

1. Prin exersarea simțurilor lor, lucru observat anterior. Ei au abilitățile spirituale ale vederii, auzirii, mirosului, gustului și simțirii, astfel că trebuie să fie vii, iar fără această viață nu pot exista simțuri și nici exersarea lor. La fel cum cel ce are simțuri naturale trebuie să fie viu trupește, tot așa cel ce are simțuri spirituale trebuie să fie viu spiritual.

2. Prin acțiunile vieții spirituale. Ei tânjesc după lucruri spirituale. Rugăciunea este respirația oricărui om spiritual: „iată, el se roagă!” (F.A. 9:11), iar aceasta dovedește

viața. El vorbește despre lucruri spirituale, care descoperă temperamentul și dispoziția minții lui. Umblarea și purtarea lui sunt spirituale, căci el umblă și trăiește prin credința în Hristos, umblând cu El așa cum L-a primit.

3. Prin exersarea vie a harului în el și prin achitarea cu zel de îndatoririle lui. Credința lui este vie, nu o credință moartă (Iacov 2:17). Nădejdea lui este vie (1 Petru 1:3), iar dragostea lui este puternică (Cânt. 8:6) și nu poate fi distrusă nici măcar de moarte, iar toate acestea dovedesc viața lui spirituală. Exersarea acestor haruri dovedește gândirea lui spirituală și produce în el o intensitate mare în slujirea Domnului, o alergare neobosită pe căile Lui și o umblare fără leșin (Isaia 40:31).

4. Prin faptul că cei cu gândire spirituală nu doar că sunt vii, ci sunt și mijloace spre învierea altora – prin vorbirea lor spirituală, prin sfaturile lor duhovnicești, prin mângâierea dată altora și prin îndemnurile lor spirituale, care îndeamnă la dragoste și fapte bune.

5. Prin aceea că gândirea spirituală sfârșește în viața veșnică, viața care este harul lui Dumnezeu și care decurge din harul Lui. Toți cei cu gândire spirituală sunt părtași acesteia și o vor avea. Acest lucru este garantat de *făgăduința* că oricine Îl vede pe Fiul și crede în El nu va pieri, ci are viața veșnică (Ioan 6:40; 3:16); de *harul* lui Dumnezeu din ei, care este un izvor de apă vie ce duce la

viața veșnică (Ioan 4:14); și de *Duhul* lui Dumnezeu din ei, care îi face potriviți pentru viața veșnică și îi introduce în ea datorită neprihănilor lui Hristos.

Un alt efect și consecință a gândirii spirituale este pacea. A gândi spiritual este pace – pacea interioară a sufletului, care este un rod al Duhului și care se capătă prin credința în Hristos. Ea decurge din neprihănilor lui Hristos primită prin credință și din sângele Lui care vorbește despre pace în conștiință. Lucrurile spirituale către care se îndreaptă mințile lor produc această pace interioară și slujesc la menținerea și creșterea ei. Oamenii ce gândesc spiritual au înclinații împăciuitoare; ei doresc să ducă o viață liniștită și împăciuitoare indiferent de guvernul sub care trăiesc. Atât cât ține de ei, acești oameni se străduiesc să trăiască în pace cu toți oamenii (Rom. 12:18); să promoveze pacea în familiile lor și cu prietenii lor. Ei se străduiesc să păstreze unirea Duhului în legătura păcii în bisericile lor... Gândirea spirituală duce la pacea veșnică; sfârșitul acestor oameni este pace, astfel că ei pleacă în pace de pe pământ și intră în veșnicie în pace; aceasta este partea lor veșnică de moștenire și fericirea lor.

* * *

Fragment din John Gill, *A Complete Body of Doctrinal and Practical Divinity: Or A System of Evangelical Truths, Deduced from the Sacred Scriptures*, New Edition, Vol. 2 (Tegg & Company, 1839), p. 539-545.

* * *

John Gill (1697-1771): predicator, teolog și erudit biblic; s-a născut la Kettering, Northamptonshire, Anglia.

ELIBERAREA DIN GÂNDIREA LUMEASCĂ

Jeremiah Burroughs (1599-1646)

Primul sfat: Mai înainte de toate, ca să fii eliberat de gândirea lumească, fii veghetor asupra gândurilor tale. Nu-ți lua libertatea de a lăsa inima ta să alerge prea departe în lucrurile pământești. Timpul pe care îl ai la dispoziție pentru meditație trebuie să fie rezervat pe cât se poate pentru lucrurile spirituale. Majoritatea oamenilor cred că ei pot face ce vor în gândurile lor. Da, în sine, nu este nimic ilegal! Doar că gândurile te vor fura și îți vor afecta inima foarte mult. De aceea, veghează îndeaproape la gândurile tale, păstrându-le în limitele Scripturii.

Al doilea sfat: Fii mult smerit de păcat, căci acest lucru va îndepărta inima de gândirea lumească. Oamenii lumești, care au inimi pământești și necurate, n-au cunoscut greutatea și povara păcatului. Lasă-L pe Dumnezeu să pună greutatea și povara păcatului asupra sufletului tău, căci acest lucru îți va despărți repede sufletul de lucrurile pământești! O, cei care au continuat să trăiască în lume crezându-se siguri și care n-au cunoscut tulburarea conștiinței pentru păcat, au ajuns să-și tocească conștiințele în acele plăceri lumești. Dar cei care au perceput greutatea păcatului lor știu ce înseamnă să stai înaintea unui Dumnezeu infinit! Simțind povara mâniei

aprinse a lui Dumnezeu, astfel de oameni știu că au alte lucruri către care să își îndrepte privirile, nu lucrurile lumii. Dacă Dumnezeu ți-ar smeri inima în felul acesta, umilința sufletului tău te-ar trezi, ți-ar îndepărta plictiseala și starea de moarte din suflet, și te-ar ridica să cauți alte lucruri decât cele ale acestei lumi.

Al treilea sfat: Mai mult, urmează exemplul sfinților de dinaintea ta, care au fost cei mai prețioși slujitori ai lui Dumnezeu în vremurile trecute. Observă cum s-au socotit străini și călători pe pământ. Când ai timp, citește Evrei 11:13: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ”. Observă ce urmează în versetul 37: „au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferestrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizoniți, munciți”. Cine erau acești oameni? Cei „de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evrei 11:38), și totuși ei erau sfinți atât de prețioși ai lui Dumnezeu, oameni de care lumea nu era vrednică. Când vedem felul în care acești slujitori ai Celui Preaînalt au trecut cu bucurie prin toate suferințele și lipsurile, acest lucru ne face să ne rușinăm de gândirea și preocupările noastre lumești și ne este de mare ajutor.

Al patrulea sfat: Apoi, dacă te gândești la marea judecată și la socoteala pe care o vei da pentru tot ce ai făcut pe

pământ, vei observa că te raportezi la lucrurile pământești în raport cu mângâierea pe care ai primit-o prin ele. Dar gândește-te la socoteala pe care o vei avea de dat. Acest lucru ar trebui să fie un mijloc care să-ți dezlipească inima de gândirea lumească. Apoi gândește-te cum ar fi să mori acum și să te duci la judecată cu toate lucrurile firii tale pământești. Ce bine mi-ar face la judecată să îmi amintesc ce mulțumiri și plăceri am avut cândva pe pământ?

Al cincilea sfat: Mai presus de toate, pune-L pe Isus Hristos înaintea ta și meditează mult la moartea Lui. Iată care este lucrul măreț care îți va îndepărta inima de lucrurile lumii. Privește la Hristosul răstignit, la felul cum El, care era Domnul Cerului și al pământului, S-a pus într-o stare atât de smerită doar ca să ne răscumpere! Gândul insistent la moartea lui Isus Hristos omoară înclinația inimii către lume. În Filipeni 3 avem un pasaj notabil care ne oferă exemplul lui Pavel. El a socotit toate lucrurile ca un gunoi ca să-L aibă pe Isus Hristos, și spune în versetul 8: „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să Îl câștig pe Hristos”. Apoi, în versetul 10, el spune: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui”.

Pavel dorea să se asemene atât de mult chiar cu moartea lui Hristos, încât a socotit toate lucrurile lumii ca gunoi

și pleavă prin comparație cu aceasta. Pavel avea moartea lui Hristos înaintea ochilor lui și a meditat mult la ea, iar acea meditare a avut un efect deosebit asupra sufletului lui. Ea l-a făcut să socotească toate aceste lucruri ca gunoi, ca zgură, ca să poată fi părtaș morții lui Hristos.

Poate că unii dintre cititori se gândesc la strălucirea lui Hristos din Cer, și acest lucru îi face să fie mai puțin lumești pentru moment. Dar vreau să vă îndemn să meditați la moartea lui Hristos și să știți că există o superioritate în asemănarea cu moartea lui Hristos, un efect deosebit care vă dezlipește inimile de lucrurile lumii! Despre regele Franței se spune că, interesându-se despre o eclipsă, a spus: „Am atâtea treburi de făcut pe pământ încât nu prea mă interesează ce se întâmplă în cer”.

O, frații mei! În încheiere, vă implor să nu trăiți astfel încât să se spună așa ceva despre oricare dintre voi, că v-ați îndreptat inimile către bucuriile lumești și nu ați vrut să auziți despre Isus Hristos. Nu veniți să-mi spuneți că aveți afaceri deosebite aici, că aveți atâtea de făcut pe pământ, încât nu prea vă interesează lucrurile cerești. Evident, sfinții lui Dumnezeu își au treburile din Cer de făcut, așa cum, cu voia lui Dumnezeu, vom vedea în scurt timp. Treburile lor din cetate, comerțul lor, țelurile lor și înclinația lor este mai sus decât lucrurile de pe pământ. Există lucruri la care un om se poate gândi și pe care le poate dori cât vrea. Dar aceasta arată deșertăciunea lucrurilor acestei lumi, căci omul se

arată foarte preocupat de ele prin gândurile îndreptate către ele. El nu se poate bucura de mângâierile acestui pământ fără o doză anume de frică. Dar când ajunge în părtășie cu Cerul, se poate desfăta fără limite, iar aceasta demonstrează superioritatea lucrurilor cerești. Voi, cei săraci și smeriți în lucrurile acestei lumi, nu fiți tulburați, căci există o poruncă de la Dumnezeu ca oamenii să nu se gândească și să nu se preocupe de astfel de lucruri. Cu siguranță că ele nu au valoare atâta timp cât Dumnezeu ne poruncește să nu ne îndreptăm mințile către ele. O, superioritatea stă în lucrurile de sus, cele cerești și spirituale, unde sfinții își îndreaptă dorințele și gândurile!

* * *

Fragment din *A Treatise of Earthly Mindedness*,
Soli Deo Gloria, o lucrare Reformation Heritage Books,
www.heritagebooks.org; folosit cu permisiune.

* * *

Jeremiah Burroughs (1599-1647): predicator și teolog congregaționalist; s-a născut la East Anglia, Marea Britanie.

* * *

Un om sfânt va umbla după o gândire spirituală. El se va strădui să își îndrepte dorințele în întregime către lucrurile de sus și să țină lucrurile de pe pământ la distanță foarte mare. El nu va neglija treburile vieții de acum, dar primul loc din mintea și gândurile lui va fi ocupat de viața viitoare. - *J. C. Ryle*

Nu te cunosc, dar mă regăsesc tot mai mult în aceste vremuri căutând acest lucru unic în toți oamenii. Oamenii de care mă simt atras, pe care îi plac, sunt cei care îmi dau impresia că sunt înfometați după Dumnezeu, care au o tânjire în sufletele lor după Dumnezeul cel viu. De aceea, îi pun mai presus de toți ceilalți. Acesta este un lucru vital: o foame, o sete după Dumnezeu. - *David Martyn Lloyd-Jones*

DOVADA UNEI GÂNDIRI SPIRITUALE

John Owen (1616-1683)

Nu poate exista o dovadă mai mare a unei inimi și a unei minți înnoite decât o schimbare în direcția și natura gândurilor noastre. Cu cât gândurile noastre curg mai mult pe un nou curs spiritual și vin dintr-un nou izvor spiritual pus în noi, cu atât avem o dovadă mai clară că gândim spiritual.

Gândurile ies din minte la fel cum frunzele cad dintr-un pom când sunt scuturate de vântul toamnei. De aceea, cât de uimitoare sunt cuvintele lui Dumnezeu: gândurile inimilor oamenilor sunt „îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Gen. 6:5). Ce Iad de groază și confuzie trebuie să se afle în mințile oamenilor! Eliberarea din această stare trebuie să fie cel mai de dorit lucru din întreaga lume. Fără această eliberare, nu putem avea niciodată nici viața, nici pacea și nici nemurirea.

Întreg scopul convingerii de păcat este să pună capăt acestor gânduri, sau cel puțin să reducă mulțimea lor și, astfel, să scadă vinovăția. Convingerea autentică de păcat nu se referă doar la acțiunile exterioare, ci și la gândurile și intențiile minții. De aceea, pentru o vreme, convingerea de păcat poate produce o schimbare deosebită în gândurile oamenilor, în special dacă este însoțită de superstiții. Convingerea

de păcat și practicile superstițioase sunt temelia întregii religii superstițioase a papalității. Convingerea pune granițe gândurilor absolut rele și corupte, iar superstiția sugerează alte obiecte ale închinării, pe care mintea naturală le îmbrățișează imediat. Totuși, toate acestea nu rezolvă nimic în fond. Mințile și inimile oamenilor produc continuu noi gânduri și noi imagini. Așa acum brațele unui râu puternic curg către ocean, tot așa și gândurile omului natural aleargă pe albia eului către Iad. A construi un baraj în încercarea de a opri acest râu este un efort inutil. Niciun baraj nu poate să stea în fața fluviului puternic al inimilor rele ale oamenilor.

Există doar două modalități de a trata acest râu. Prima modalitate curăță răul moral din gândurile oamenilor. Ea seamănă cu a arunca sare într-un izvor, așa cum Elisei a curățat apele la Ierihon. Inima și mintea, izvorul și sursa tuturor gândurilor, trebuie îmbibate în har. Pomul trebuie făcut bun înainte ca fructul să fie bun.

A doua modalitate are de-a face cu abundența gândurilor. Acest fluviu uriaș al gândurilor trebuie dirijat pe canale noi. Înaintea minții trebuie aduse scopuri, țeluri și obiective noi. Când aceste obiective și țeluri devin spirituale, și mințile noastre sunt spirituale.

Pavel îi sfătuiește pe creștini să nu se „îmbete de vin”, ci să „fie plini de Duhul” (Efes. 5:18-19). Când oamenii se

îmbată de vin, ei arată repede că sunt beți prin gândurile ridicole și prostești care le îmbibă mințile. Credincioșii nu trebuie să se lase sub influența și controlul băuturii, ci sub influența și controlul Duhului Sfânt. Ei trebuie să „fie plini de Duhul”. Astfel, ei trebuie să caute să stea sub influența Duhului Sfânt, astfel încât inimile și mințile lor să se umple cu gânduri spirituale. Când se întâmplă acest lucru, ei se exprimă în „psalmi, cântări de laudă și cântări duhovnicești”, cântându-I din inimă Domnului (Efes. 5:19).

Așadar, când gândim spiritual, vom avea gânduri duhovnicești din plin. Gândurile ocazionale îndreptate către lucrurile spirituale nu dovedesc că am avea o gândire spirituală. O persoană care gândește spiritual abundă în gânduri spirituale.

Cum putem ști că avem abundența gândurilor spirituale? Citește Psalmul 119 și cercetează-te după acel model! Poți să spui ce spunea David, dacă nu cu același zel, măcar cu aceeași sinceritate a harului? Poate că vei spune, „dar el era David. Nu putem fi ca el!” Totuși, atât cât știi, trebuie să fim ca el dacă vrem să ajungem în același loc în care este el acum. Dacă citim Scripturile și vedem cum sfinții lui Dumnezeu și-au exprimat credința, dragostea și desfătarea în Dumnezeu, ca și gândurile lor constante îndreptate către El, dar ne scuzăm spunând că nouă nu ne-a fost dat niciodată să fim ca aceștia, o astfel de gândire ne va duce la pierzarea sufletelor. Ei au fost exemple pentru noi, astfel că tot ce s-a

scris despre ei s-a scris „pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Cor. 10:11). Dacă nu avem aceeași desfătare în Dumnezeu cum au avut ei, aceeași gândire spirituală, atunci nu putem avea nicio dovadă că Îi suntem plăcuți lui Dumnezeu așa cum ei I-au fost plăcuți, sau că vom merge în locul în care ei s-au dus. Oamenii sfinți ai lui Dumnezeu, care au căpătat mărturia că I-au fost plăcuți, nu au umblat înaintea Lui într-o manieră coruptă, lumească. Ascultarea lor nu s-a făcut cu jumătate de inimă. Ei au meditat continuu la Lege. Ei s-au gândit la Dumnezeu în fiecare moment, iar mințile lor au fost eliberate de alte lucruri. Ei și-au găsit desfătarea în Dumnezeu și L-au urmat sânguinos (Ps. 63:8).

Cum putem fi asemenea acestor sfinți? Cum putem fi ca David? Trebuie să ne alipim de promisiunea lui Dumnezeu: „cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David” (Zah. 12:8). Da, prin noi înșine, noi nu putem fi ca acești sfinți, dar Duhul Sfânt, care locuiește în noi, poate face acest lucru, dacă ne punem sub puterea și influența Lui. Este bine să ne cercetăm pe noi înșine pentru a vedea cât de duhovnicești suntem în mințile noastre.

Ia aminte la cât timp petreci gândindu-te la lucrurile spirituale comparativ cu timpul alocat gândindu-te la orice altceva. Isus a spus: „unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21). Care sunt celelalte lucruri la care se gândesc oamenii în mod obișnuit? Inimile

oamenilor sunt îndreptate către ei înșiși, către slujbele și familiile lor. Dacă inimile noastre sunt cuprinse cu totul de preocupările noastre lumești, oare putem spune cu adevărat că avem o gândire spirituală?

Noi spunem că suntem destinați Cerului, nemuririi și gloriei. Dar oare dorim aceste lucruri atunci când gândurile noastre sunt cu totul cuprinse de mărunțișurile acestei lumi, având doar ocazional gânduri îndreptate către Cer? (Matei 6:31, 33-34).

Toate preocupările noastre pământești se concentrează în principal către trei lucruri: hrană, băutură și îmbrăcăminte. Dar tocmai acestea sunt lucrurile către care Hristos ne poruncește să nu ne îndreptăm privirile. El nu ne poruncește să nu ne gândim niciodată la ele, ci ne spune să nu permitem ca mințile noastre să fie umplute de anxietate și îngrijorare în legătură cu ele, să nu fim îngrijorați de ele. Îngrijorarea și anxietatea față de aceste lucruri arată o lipsă a credinței în grija Tatălui nostru ceresc și în providența Lui. Hristos ne învață că principala noastră preocupare trebuie să fie aceea de a „căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33).

Mulți se plâng că, atunci când se gândesc la lucruri spirituale, gândurile lumești încep să își facă loc, deranjându-i. Dar când te gândești la lucrurile lumești, își fac loc tot așa și lucrurile spirituale? Dacă da, atunci există aici o dovadă că

ai o gândire spirituală. Multe gânduri din mințile oamenilor sunt deșarte, inutile și cu totul nefolositoare. Acestea sunt privite adeseori mai degrabă ca gânduri prostești decât ca gânduri păcătoase. Dar oriunde există „gânduri nelegiuite”, acolo este și păcat (Ier. 4:14). Ideea implică nădejdea unui lucru bun care să vină din ceva care nu valorează nimic. Evreii căutau să capete fericirea de la idoli, care nu erau nimic și nu puteau face nimic, cu atât mai puțin să le dea fericirea. Și există atât de mulți oameni care caută fericirea în gânduri deșarte despre ei înșiși! Astfel de gânduri se produc atunci când oamenii își închipuie că sunt ceea ce nu sunt, că fac ceea ce nu fac, și că se bucură de lucruri de care nu se bucură. Astfel de gânduri izvorăsc din mândrie, poftele carnale și dragoste față de lume. Inima omului este încă plină de ambiția veche de a fi ca Dumnezeu. Când ești copleșit și dedat unor astfel de gânduri, starea ta trebuie să fie cu adevărat mizerabilă și mare trebuie să fie pedeapsa care te așteaptă. De aceea, eliberarea de astfel de gânduri este o binecuvântare deosebită și parte din fericirea Cerului.

Dacă mintea ta este cuprinsă de gânduri deșarte, nu de meditații asupra lucrurilor spirituale, poți să pretinzi că ești un om cu gândire spirituală? Faci vreun efort de a omorî aceste gânduri deșarte și de a le stârni pe cele duhovnicești?

Apoi există gânduri literalmente rele, al căror scop este să împlinească dorințele și poftele carnale. Astfel de gânduri

abundă doar în cei neregenerați, ale căror minți sunt stăpânite de „pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții” (1 Ioan 2:16).

Cântărește bine dacă gândurile spirituale ocupă constant primul loc atunci când mintea ta este liberă să se gândească la ce vrea. Există momente când oamenii se retrag în gândurile lor. Nebun trebuie să fie acela atât de ocupat încât să nu-și găsească timp să se gândească la starea familiei sale. Nu mai puțin nebun este omul care își petrece tot timpul gândindu-se la orice, fără a-și îndrepta un singur gând către starea sufletului lui. Totuși, este dificil să eviți complet să rămâi singur în gândurile tale, chiar dacă omul firească, lumesc, își dă toate silințele.

Dacă gândim spiritual, dacă gândurile îndreptate către lucrurile spirituale abundă în noi, acestea vor ajunge ca, în mod natural, să pună stăpânire pe timpul și ființa noastră (Ps. 16:7-8; 92:2; Deut. 6:7). Dar dacă aceste momente sunt dedicate altor lucruri, atunci este clar că nu considerăm că gândurile spirituale ar fi importante.

Dacă nu folosim astfel de momente pentru a medita la lucrurile spirituale, gândurile deșarte vor începe să ne atace mințile și să insiste să fie hrănite. Dacă nu sunt răscumpărate, aceste momente prețioase, care altfel ar putea să ne influențeze sufletele mult în direcția vieții și a păcii, ne vor produce neazuri, întristare, anxietate și confuzie.

Dacă nu Îi putem da lui Dumnezeu timpul nostru liber ca și acele momente speciale pe care vrem să I le dedicăm, este clar că nu credem că părtășia cu El ar fi un lucru de dorit.

La ce anume te gândești când te-ai așezat în pat, fie în perioada când te pregătești de somn, fie imediat ce te-ai trezit? Există oameni care „făuresc rele în așternutul lor” (Mica 2:1). Există și oameni care „scot strigăte de bucurie în așternutul lor”. Laudele înalte ale lui Dumnezeu sunt pe buzele lor (Ps. 149:5-6). Există oameni care plănuiesc răul când se află așezați pe paturile lor (Ps. 36:4), dar există și cei ce își cercetează inimile, își aduc aminte de Dumnezeu și meditează la El în astfel de clipe (Ps. 4:4; 63:6).

Dacă vrem să pretindem că suntem oameni cu gândire spirituală, trebuie să folosim aceste momente speciale hrănind gânduri și meditații duhovnicești.

Gândește-te dacă nu cumva ești dezamăgit că, dintr-un motiv sau altul, nu ai fost în stare să folosești aceste perioade pentru a medita la lucrurile spirituale. O minte carnală, neregenerată, nu este niciodată tulburată pentru că nu a avut niciodată timp pentru gânduri spirituale. Prin contrast, un suflet care gândește cu adevărat spiritual va deplânge oportunitățile ratate pentru meditație spirituală și va fi hotărât să fie mai veghetor pe viitor. Plin de regrete, sufletul acesta suspină în felul următor: „Cât de puțin timp am petrecut azi cu Hristos! Cât de mult timp a trecut fără să

îmi îndrept un singur gând către El! Cât de nebun am fost să neglijez oportunitățile pe care le-am avut! Ce siguranță, ce bucurie, ce pregătire pentru cruce sau pentru Cer aş fi avut dacă aş fi folosit acel moment cum se cuvine!” Aşadar, o dovadă deosebită a gândirii spirituale este că mințile noastre abundă în astfel de gânduri.

* * *

Fragment din *Spiritual Mindedness*, ediția prescurtată de R. J. K. Law (Edinburgh; Carlisle: The Banner of Truth Trust, 2009), p. 33-40; www.banneroftruth.org; folosit cu permisiune.

* * *

John Owen (1616-1683): păstor congregaționalist englez, autor și teolog; s-a născut la Stadhampton, Oxfordshire, Anglia.

* * *

Este un lucru trist, dar am auzit evanghelici glumind despre acest lucru și spunând despre unii creștini că „au devenit atât de cerești în gândirea lor, încât nu mai sunt de niciun folos pe pământ”. Unii cred că aceasta este o afirmație deșteaptă. Ce tragedie! Nu poți fi niciodată prea cereșc în gândirea ta. Problema noastră, a tuturor, este că nu suntem suficient de cerești, nu cunoaștem suficient din acest lucru, nu insistăm suficient în astfel de gânduri. Oamenii nu își dau seama care este adevărul despre ei, căci ochii priceperii lor n-au fost iluminați. În mod necesar, creștinul este un om cu gândire cerească, căci însăși viața lui Dumnezeu a venit în el și mintea lui este schimbată... El obișnuia să fie stăpânit de dorințe, de poftele minții și ale firii pământești. Dar acum nu mai este

condus de ele, chiar dacă îl ispitesc, îl încearcă și lovesc în el. El nu mai este controlat de acestea, pentru că există o altă influență în el, cea a lui Dumnezeu. El este conștient de această influență, o cunoaște. Duhul lui Dumnezeu lucrează cu el, în el, mișcându-l, atrăgându-l, îndemnându-l să treacă de la gândirea lumească la cea spirituală. - *David Martyn Lloyd-Jones*

Când spun că un om „crește în har”, sensul este pur și simplu acesta: conștientizarea păcatului îi devine tot mai adâncă, credința tot mai puternică, nădejdea tot mai strălucitoare, dragostea tot mai mare, iar gândirea sa spirituală tot mai evidentă. El simte mai mult din puterea evlaviei în propria inimă. El manifestă mai mult din aceasta în viața lui. El merge înainte din putere în putere, din credință în credință și din har în har. - *J. C. Ryle*

Toate căile inimii trebuie vegheate atent așa încât nimic periculos să nu intre în ea, în special acele gânduri și imaginații deșarte, mai ales în perioadele când au tendința să ne copleșească. Dacă gândurile periculoase sunt tolerate și își fac loc în minte, dacă ne obișnuim să le lăsăm cale liberă sau să le hrănim, în zadar sperăm să „gândim spiritual”. Toate gândurile de felul acesta nu fac decât să împlinească poftele firii pământești. - *A. Pink*

CULTIVAREA UNEI GÂNDIRI SPIRITUALE

Jeremiah Burroughs (1599-1646)

Ai putea spune: „Ce ar trebui să facem pentru ca maniera noastră de a trăi să fie îndreptată către Cer? Aceasta este o viață minunată, așa este. O, dacă am putea să o avem”.

În primul rând, adoptă această regulă: fii convins că poți obține o gândire spirituală. Creștinii ar trebui să adopte această atitudine în sinea lor: „Este posibil să trăiesc o viață cerească aici, pe pământ”. Da, există un Cer unde ajungem, și acest lucru îi va stârni cu putere atitudinea creștinului, dacă va crede. Poți trăi aici cu Dumnezeu, cu Hristos, cu îngerii și sfinții Lui. Există unii care au ajuns la așa ceva [chiar dacă nu perfect, n.ed.], dar cum au reușit ei? Nu prin puterea lor, căci ei au fost oameni supuși aceluiași neputințe ca și tine. Chiar și Pavel, care a trăit ceresc, era supus multor neputințe, dar, prin puterea lui Hristos, el putea face toate lucrurile. Cu toate acestea, el nu era nimic prin sine.

Citește Romani 7. Pavel a spus despre sine că era chiar vândut păcatului. Când voia să facă binele, răul era prezent alături de el. El era captiv și a descoperit o lege în mădulele sale care se răzvrătea împotriva legii minții lui. El avea multe neputințe și era străpuns în carne cu un țepuș, un mesager

al Satanei, care să îl smerească. El a vorbit despre această purtare cerească nu doar ca și cum o avea, ci le-a scris filipenilor îndemnându-i să o aibă și ei. Ei formau o biserică foarte spirituală, dar erau săraci prin comparație cu alții. Ei nu aveau darurile deosebite ale corintenilor, dar aveau vieți cerești. De aceea, gândirea spirituală, viața cerească, este un lucru ce poate fi obținut.

În al doilea rând, dacă vrei să ai viață cerească, străduiește-te să îți menții o conștiință curată – să păstrezi Cerul în conștiința ta. Acei oameni care își pângăresc complet conștiințele își pierd comunicarea cu Cerul, iar asta face ca prezența lui Dumnezeu să li se pară deranjantă. Ei nu doresc să meargă în prezența Lui odată ce și-au pângărit conștiințele. Dacă există un Iad în conștiința omului, în viața lui nu poate exista un Rai. Îi îndemn pe oameni să se străduiască să își păstreze conștiințele curate și să fie ațintiți către Cer, și va exista un Cer în viețile lor de aici.

Veghează să folosești oportunitățile pentru gânduri cerești. Chiar dacă ai multe treburi în lume, *fii atent la felul cum folosești timpul!* Ești un slujitor care n-ar trebui să neglijeze lucrarea stăpânului tău, căci Îl slujești pe Dumnezeu în lucrarea Lui; totuși, trebuie să vânezi orice oportunități pentru a-ți îndrepta gândurile către Cer. Caută momentele de singurătate și, chiar dacă nu poți să le prelungești mult, măcar fă acest lucru frecvent. Fii atent la toate oportunitățile care ți se deschid pentru preocupări cerești – pentru

meditare, rugăciune, lectură, conversație cu Dumnezeu. O, am putea fructifica multe oportunități ca să ne îndreptăm sufletele către Cer dacă doar am fi mai veghetori! Cei sârguincioși în această veghere prețuiesc oportunitățile care li se oferă și sunt cei care ajung la o trăire cerească. Ei nu tratează superficial dacă să vorbească sau nu cu Dumnezeu în mijlocul îndatoririlor lor sfinte. Creștinii care vor să trăiască cerească trebuie să umble activ după oportunitățile de acest fel. Ei se văd potriviți acolo unde există și mare parte din bucuria și mângâierea vieților lor.

Apoi nu uita acest lucru: nu te mulțumi cu formalismul.¹ Fii atent să fructifici oportunitățile de mai sus, dar nu fii formalist în ele. O, formalismul îți întunecă mult viața, ba chiar ți-o va face foarte pământească! Nu va exista nicio frumusețe în ea dacă ești formal în disciplinele tale sfinte. Există mulți creștini care, sper, au o temelie solidă, dar care, înclinând încetul cu încetul către o religie formală, nu își onorează niciodată profesiunea de credință. Ei au parte de puțină mângâiere pentru sufletele lor. Ei merg în viață cu o stare a inimii aproape moartă. Ei nu știu ce înseamnă părtășia cu Dumnezeu. O, păzește-te de asta! Noi toți suntem expuși aceluiași pericol, prin natura noastră.

Cei care au conștiințele iluminate nu îndrăznesc decât să fructifice oportunitățile pentru discipline sfinte. Dar vine

¹ formalism – practicarea formelor exterioare religioase, în lipsa realității spirituale interioare.

apoi ispita diavolului și corupția propriei firi pământești. După ce ți-ai terminat treaba, totul s-a încheiat. Te-ai rugat, da, dar ai fost în Cer în acel timp? Ce lucruri spirituale ai dus înaintea lui Dumnezeu? Păzește-te de formalism! El îți va împiedica mult viața cerească. Chiar dacă este slab, creștinul poate să Îi spună lui Dumnezeu măcar câteva vorbe, câteva cuvinte frânte și jumătăți de propoziții. Iar dacă nu tratează formalist părtășia cu Domnul, el poate avea parte de o comuniune bogată cu Dumnezeu. Alții, care pot fi foarte activi în alte lucruri, dar se bazează pe lucrarea lor, nu cunosc niciodată ce înseamnă să trăiești o viață cerească.

Străduiește-te să îți stăpânești trupul, adică nu îți hrăni firea pământească, ci păzește-te de poftele senzuale. Cum a ajuns Pavel să trăiască o viață cerească? El a spus, „mă port aspru cu trupul meu”.² El și-a stăpânit trupul, ca și cum ar fi spus, „trupul meu mi-ar distrage inima de la lucrurile spirituale și m-ar face să fiu lumesc și senzual. Îl voi ține smerit; nu-i voi da acea satisfacție firii pământești și trupului astfel încât să întărească vreo ispită care să-mi atragă inima de la lucrurile spirituale și cerești. Nu, ci îmi voi stăpâni trupul”. Niciun creștin nu este ceresc de la sine, ci el trebuie să fie foarte atent și veghetor asupra simțămintelor

² Burroughs se referă la pasajul din 1 Corinteni 9:27: „mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire”. Originalul din greacă are sensul de „îmi tratez trupul cu asprime și îl supun”, ceea ce este o figură de stil despre auto-disciplina riguroasă, nu despre o rănire reală a trupului.

sale câtă vreme trăiește aici, stăpânindu-și trupul așa încât să poată trăi o viață duhovnicească.

Străduiește-te să fii îndemânatic în taina evlaviei, să îți extragi putere din Isus Hristos în tot ce faci. Frații mei, Hristos este scara lui Iacov (Gen. 28:12; Ioan 1:51). Când Iacov dormea, el a văzut o scară pe care îngerii coborau și urcau la Cer. Această scară nu este altcineva decât Isus Hristos, și ea este îndreptată către Cer. Dacă vrei să mergi la Cer și să dialoghezi cu Cerul, aceasta trebuie să se petreacă prin Isus Hristos. Trebuie să fii instruit în taina Evangheliei, în părtășia cu Dumnezeu, printr-un Mijlocitor. Există o distanță infinită între Dumnezeu și noi, atât de mare, încât dacă nu Îl avem pe Hristos, Mijlocitorul, nu putem veni niciodată la Dumnezeu, nici Dumnezeu nu poate veni la noi. Doar Hristos Mijlocitorul, doar El este scara... Putem să Îl avem pe Hristos în inimile noastre, astfel că ne putem apropia de Cer prin mijlocirea Lui.

Când un creștin ajunge să trăiască în acest fel și poate spune, „Ce aștept de la Dumnezeu, aștept să primesc printr-un Mijlocitor; și toată slujirea pe care I-o aduc lui Dumnezeu, o aduc prin mâna și inima lui Hristos”, el are o părtășie mare cu Cerul. Prin Isus Hristos Mijlocitorul, el poate să vină și să se înfățișeze, chiar dacă niciun lucru necurat nu poate veni în prezența Domnului. Dumnezeu se uită către sfinți văzându-i neprihăniți prin Hristos, îmbrăcați cu neprihănirea Lui. Ei pot veni la Tatăl lor cu tot curajul, fiind acoperiți de haina Fratelui lor mai mare. Ei pot veni și îngenunchea înaintea tronului

de har în fiecare dimineată, cerând binecuvântarea Tatălui lor! Prin El, noi avem acces la Tatăl. O, cunoaște taina evlaviei extrăgându-ți toată puterea de la Hristos și ducând totul la Dumnezeu prin Hristos! Prin aceasta, Cerul se coboară la tine și, astfel, poți urca la Cer. Aceasta este scara lui Iacov.

Dar oamenii care privesc către Dumnezeu doar într-un fel firesc, ei gândesc în felul acesta: „Toate lucrurile bune vin de la Dumnezeu”, așa că se roagă așa: „Doamne, Te implorăm, binecuvântează-ne azi, căci toate lucrurile bune vin de la Tine”. Ei Îl slujesc pe Dumnezeu; conștiințele lor le spun că trebuie să I se închine și să Îl slujească pe Dumnezeu câtă vreme trăiesc aici. Totuși, ei fac aceste lucruri într-un fel plictisit, firesc. Vreau să pun acest lucru în inimile voastre: toate lucrurile bune vin de la Dumnezeu printr-un Mijlocitor, prin Isus Hristos, a doua Persoană a Trinității, Dumnezeul-Om. Toată slujirea mea este adusă înaintea lui Dumnezeu prin El. Există acest Mijlocitor, acest Dumnezeu-Om, care mă unește cu Dumnezeu. Prin El, eu sunt primit atât în persoana cât și în acțiunile mele. Prin El, am parte de tot felul de binecuvântări care vin de la Dumnezeu doar în calitatea Lui de Creator. În bunătatea Lui, Dumnezeu revarsă multe lucruri bune asupra ființelor create. Dar când venim la Dumnezeu în Hristos, noi primim binecuvântări cerești, binecuvântări care trec dincolo de puterea naturii, ba chiar dincolo de toate binecuvântările pe care le putem avea prin natură, dincolo de toate binecuvântările pe care ființele create le-ar putea

avea. Cei credincioși au parte de binecuvântările cerești ale lui Dumnezeu prin mijlocirea lui Hristos.

Ei se bucură de Dumnezeu în Hristos într-un fel ceresc, supranatural. O, *aceasta* este calea prin care viețile noastre pot fi cerești, iar creștinii obișnuiți bine cu Evanghelia lui Hristos ajung să trăiască mult mai ceresc decât cei care se apropie de Cer într-un fel plictisit, greoi și firesc! Inimile celor neobișnuiți cu această taină zac și se târăsc pe acest pământ, neștiind ce înseamnă să trăiască într-un fel ceresc.

Așadar, următoarea regulă, cu care voi încheia, este aceasta: **pune mult la lucru harul credinței**. Nu există nicio altă cale de a depăși starea firească decât prin punerea la lucru a harului credinței. Mulți creștini își închipuie că trebuie să manifeste dragoste pentru Dumnezeu și să aibă întristare față de păcat. Harul pocăinței și întristarea pentru păcat sunt lucruri bune. Ar trebui să exersezi aceste lucruri, alături de răbdare. Dar dacă vrei să trăiești o viață cerească, marele har care trebuie pus la lucru este credința. Fii hotărât să pui mult la lucru acest har, căci nu putem avea părtășie cu Dumnezeu prin Hristos decât având credință. Chiar dacă Hristos este scara, credința este ceea ce urcă și coboară pe această scară. Credința este ceea ce face ca lucrurile Cerului să fie reale în sufletele noastre.

Fragment din *A Treatise of Earthly Mindedness*, Soli Deo Gloria, Reformation Heritage Books, www.heritagebooks.org; folosit cu permisiune.

* * *

Jeremiah Burroughs (1599-1647): predicator și teolog congregaționalist; s-a născut la East Anglia, Marea Britanie.

* * *

Dacă ajungi vreodată în Cer, există un principiu al lui pus în sufletul tău aici, adică un principiu ceresc de viață, care te poartă către Cer. Mă refer la lucrarea lui Dumnezeu care te face să ai o gândire cerească și inimă cerească. - *J. Burroughs*

Dacă Dumnezeu ți-a dat o minte și dorințe cerești, El îți va da și Cerul. - *Thomas Manton*

GÂNDEȘTE-TE LA MOARTE

Thomas Manton (1620-1677)

Căci gândirea firii este moarte, însă gândirea Duhului este viață și pace (Rom. 8:6, NTR).

Deoarece apostolul afirmă că gândirea carnală este moarte sau calea către pierzarea veșnică, trebuie să statuăm acest lucru mai în detaliu. În ce constă această moarte ce este consecința gândirii firești? În Scriptură sunt amintite trei feluri de moarte – moartea temporală, moartea spirituală și moartea veșnică. Prima constă în despărțirea sufletului de trup; a doua, în despărțirea sufletului de Dumnezeu; a treia, în despărțirea veșnică a trupului și sufletului de Dumnezeu, într-o stare de pierzare fără sfârșit.

1. Moartea este o despărțire a sufletului de trup, cu toate lucrurile care o pregătesc. Bolile, durerile, nenorocirile și pericolele – acestea sunt începutul morții: „în primejdii de moarte” (2 Cor. 11:23), adică în pericole; „să depărteze de la mine această urgie de moarte” (Exod 10:17), făcând referire la plaga lăcustelor; iar moartea ia forma finală la decesul trupurilor noastre (1 Cor. 15:55). Toate acestea sunt rodul păcatului, iar cei care își folosesc viețile pentru firea pământească își risipesc acele vieți. Ei nu Îi slujesc lui Dumnezeu. De aceea, de se să trăiască?

2. Moartea spirituală este despărțirea de Dumnezeu ca Autorul vieții harului. Așadar, nouă ni se spune că suntem „morți în greșeli și păcate” (Efes. 2:1), și așa se poate spune și aici: „cea de dată la plăceri, măcar că trăiește, este moartă” (1 Tim. 5:6), adică ea nu a avut parte de viața harului.

3. Moartea veșnică, constând în separarea nesfârșită din prezența Domnului, este denumită moartea a doua. „Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere” (Apoc. 20:6); iar v. 14 spune: „Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua”. Aceasta este cea mai oribilă și mai îngrozitoare moarte, și este partea de moștenire a tuturor celor ce sunt robi firii pă-mântești. Ea este denumită moarte, pentru că în toate ființele care au simțuri, moartea lor este însoțită de durere. Pomii și plantele mor fără durere, dar nu așa sunt animalele și oame-nii. Pentru oameni, moartea este mult mai amară, pentru că ei cunosc mai mult din dulceața vieții decât animalele și se gândesc mai dinainte la ce ar putea veni după moarte; și asta întrucât ea este o stare din care nu mai există eliberare – căci de la prima moarte nu mai există întoarcere la viața actuală. Această a doua moarte este prezentată prin două aspecte solemne: „unde viermele lor nu moare, și focul nu se stinge” (Marcu 9:44) – prin care se înțeleg viermele conștiinței și mâ-nia lui Dumnezeu. Ambele îl fac pe păcătos să fie veșnic mize-rabil: ghimpele conștiinței sau amintirea tulburătoare a ne-buniei din trecut, când se gândesc la nebulia umblării după

plăcerile păcatului și la respingerea ofertelor harului. Dincolo de aceasta, există dureri care vin asupra lor prin mânia lui Dumnezeu. Nu va exista niciun membru sau facultate a sufletului care să nu simtă ticăloșia celei de-a doua morți.

După cum nicio parte nu este neatinsă de păcat, nimeni nu va scăpa de pedeapsă. În prima moarte, durerea se poate concentra într-un singur loc, în cap sau în inimă, dar în Iad, durerea va cuprinde totul. Agoniile primei morți trec repede, dar agoniile și durerile morții a doua sunt nesfârșite. Cu cât ne cuprinde mai mult prima moarte, cu atât îi simțim mai puțin durerile. Dar această a doua moarte va fi percepută cu o mai mare acuitate decât orice altceva: capacitatea fiecărui simț va fi lărgită astfel încât să perceapă mai mult durerea... În prima moarte, cu cât ea lovește mai mult în simțuri, cu atât le omoară mai mult... Dar în moartea a doua, capacitatea de percepție crește, căci oamenii vor simți puterea lui Dumnezeu care îl va păstra pe păcătos viu în timp ce mânia Lui îl va chinui. Așa cum sfinții sunt fortificați prin binecuvântarea Lui și vor putea îndura lumina și slava – căci cel mai mic crâmpei din ele i-ar copleși în această lume – tot așa cei răi sunt capacitați ca să simtă chinurile. În prima moarte, rugăciunea noastră este pentru viață [pentru că nu ne dorim să murim]. În moartea a doua, dorința celor expuși ei va fi să fie distruși [pentru că ei nu vor să trăiască]. Fiecare om de acolo și-ar pierde mai degrabă un dinte decât să fie permanent chinuit de durerea dentară; dar durerile Iadului nu vor

înceta niciodată. Această moarte este rodul și rezultatul vieții carnale.

* * *

Fragment din *The Complete Works of Thomas Manton*,
Vol. 11 (London: James Nisbet & Co., 1873), p. 459-468.

* * *

Thomas Manton (1620-1677): predicator puritan prezbiterian; s-a născut la Lawrence-Lydiat, Somerset, Anglia.

* * *

Cel ce are gândirea cea mai spirituală va avea cea mai apropiată părtășie cu Dumnezeu. - *J. C. Ryle*

GÂNDEȘTE-TE LA VEȘNICIE

Samuel Davies (1723-1761)

Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice (2 Cor. 4:18).

Dintre toate cauzele lipsei totale de preocupare a păcătoșilor față de religie și a străduințelor firave ale sfinților de a crește în ea, nu există niciuna mai răspândită și mai devastatoare decât faptul că nu se gândesc cum se cuvine la lucrurile trecătoare prin comparație cu veșnicia. Treburile noastre prezente cuprind toate gândurile și activitățile noastre, chiar dacă ele sunt doar niște mărunțișuri trecătoare, în timp ce realitățile uimitoare ale lumii viitoare sunt ascunse dinaintea ochilor noștri ca urmare a vălului firii pământești și a norilor ignoranței. Dacă acestea ar fi dezvăluite înaintea minților noastre cu toate dovezile lor copleșitoare și cu toată importanța lor uriașă, ar anihila cele mai alese vanități ale stării actuale, ar întuneca strălucirea slavei pământești, ar face ca toate plăcerile să fie insipide și ne-ar da o sensibilitate nobilă în toate întristările noastre. Dacă ar conștientiza acest lucru, cei libertini¹ ar fi șocați de viața lor nepăsătoare, ipocriții și-ar arunca măștile, iar sfinții slabi și firavi ar avea

¹ libertin – persoană care trăiește fără principii morale sau fără simțul responsabilității.

devoțiunea înflăcărată. Omenirea ar fi preocupată de cum să iasă într-un fel sigur din această lume, nu de cum să poată trăi fericită în ea! Plăcerea și durerea prezente ar fi înghițite de așteptarea fericirii veșnice sau a pierzării ulterioare. Veșnicia, veșnicia uluitoare ar fi astfel subiectul contemplației noastre serioase. Plăcerile păcatului ne-ar lovi de groază, căci am ști că ele duc la dureri veșnice. Oricât de severe și de grele ar fi, suferințele noastre prezente ar părea ușoare și momentane, pentru că am ști că lucrează pentru noi „tot mai mult o greutate veșnică de slavă” (2 Cor. 4:17).

Iată cum a văzut apostolul aceste lucruri și care au fost efectele asupra lui. În acest capitol, el ne informează de zelul lui neobosit de a răspândi Evanghelia în ciuda tuturor greutăților și a pericolelor care însoțeau împlinirea dificilă a lucrării sale. Chiar dacă a purtat în trupul său omorârea Domnului Isus, chiar dacă a fost întotdeauna dat la moarte de dragul lui Isus, el nu și-a pierdut zelul. Iată așteptarea care l-a animat: suferința lui ușoară, de o clipă, avea să lucreze pentru el o greutate tot mai mare și veșnică de slavă (2 Cor. 4:17).

Când privim către suferințele noastre fără a face vreo legătură cu veșnicia, ele ni se par foarte grele și nesfârșite. Când apostolul ni le prezintă din această perspectivă, cât de mișcătoare este relația (v. 2 Cor. 11:23-29)! Dar când le așază în lumina veșniciei – comparându-le cu lucrurile glorioase ale acesteia, ele se evaporă – astfel că loviturile, pietrele, închisoarea și toate suferințele diverse la care era expus zilnic

au devenit ușoare, suferințe de o clipă, lucruri care abia dacă merită a fi menționate. Apoi o serie de suferințe neîntrerupte, vreme de mulți ani, devin niște suferințe care durează o clipă. După acestea, apostolul vede un viitor glorios, pe care limbajul omenesc nu îl poate caracteriza decât în termenii unei fericiri păstrate pentru el. Aceasta este „tot mai mult o greutate veșnică de slavă” – un sentiment nobil, exprimat în cea mai sublimă manieră posibilă, folosind limbajul muritorilor.

Aici este gloria pusă în contrast cu suferința; o greutate de glorie față de o suferință ușoară; o fericire imensă, care necesită toate puterile sufletului, în toată energia lor, ca să o susțină. Prin contrast cu suferința care durează o clipă, aceasta este o glorie veșnică. Apoi, în final, ea este *o glorie mult mai mare*. Ce idee mai înălțătoare poate fi cuprinsă de mintea omului sau exprimată în limbajul firav al celor muritori! Nimic nu poate să îi lărgască înțelesul decât a simți acea greutate de slavă, și nimic nu o poate exprima mai bine decât dialectul Cerului. Nu este de mirare că, având această perspectivă asupra lucrurilor, Pavel putea să spună că „suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Rom. 8:18).

Apostolul observă că nu și-a format această evaluare a lucrurilor în timp ce se uita la „lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd”. Expresia „lucrurile care se văd” face referire

la viața prezentă și la toate lucrurile ei, la toate plăcerile și durerile, la toată truda, căutările și lucrurile plăcute din această stare. Expresia „lucrurile care nu se văd” se referă la toate realitățile invizibile ale lumii veșnice – ființele, bucuriile, suferințele care trec dincolo de capacitatea de cuprindere a omului, cum ar fi mărețul Tată al sufletelor, bucuriile Paradisului și pedeapsa Iadului.

Noi privim către aceste lucruri invizibile, nu către cele care se văd. Aceasta pare a fi o contradicție, dar ea este rezolvată ușor când înțelegem că acest act, descris prin a privi, nu este unul al ochiului trupesc, ci al ochiului credinței și al rațiunii iluminate divin. Apostolul definește această credință ca o „încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Iar scopul principal al apostolului din acest capitol este să dea dovezi și exemple ale eficacității surprinzătoare a conștientizării în felul acesta, prin credință, a lucrurilor veșnice, invizibile (v. 11:10, 13-14, 16, 25-27).

De aceea, privind nu înspre lucrurile vizibile, ci înspre cele invizibile, apostolul ne arată că a făcut din cele de pe urmă obiectele esențiale ale gândurilor și contemplărilor lui, că era călăuzit în totalitatea vieții lui de impresiile făcute de lucrurile veșnice, nu de cele prezente, că și-a extras principiile de viață dintr-o analiză cuprinzătoare a lucrurilor viitoare, nu dintr-o perspectivă parțială formată din lucrurile prezente. Pe scurt, aceasta dovedește că el a acționat ca unul

care se aștepta să primească veșnicia, nu ca un locuitor perpetuu al acestei lumi ticăloase. În altă parte, el exprima acest lucru în termeni echivalenți: „umblăm prin credință, nu prin vedere” (2 Cor. 5:7).

Mai mult, el ne oferă și un motiv pentru care a avut o prețuire mai mare pentru lucrurile nevăzute decât pentru cele vizibile în purtarea sa: „căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice”. Iată un motiv cu adevărat important! Veșnicia atașată unui lucru mărunț îl propulsează într-o poziție de importanță infinită, dar când aceasta este trăsătura celei mai desăvârșite fericiri sau a celei mai groaznice pierzări, comparația pare nepotrivită. Apoi toată fericirea sau suferința trecătoare, oricât de mare sau de lungă ar fi, se prăbușește în nimicnicie. Este înecată și pierdută, ca o mică picătură într-un ocean fără margini.

Scopul și conținutul textului îmi prescriu următoarea metodă: vă voi oferi o imagine comparativă a lucrurilor vizibile și invizibile, astfel încât să le putem compara în ce privește valoarea lor intrinsecă și durata lor.

1. În ce privește valoarea lor intrinsecă, diferența este evidentă. Voi ilustra acest lucru prin două exemple destul de cuprinzătoare și reprezentative ale plăcerii și suferinței. Obținerea uneia și respingerea celeilalte este efortul natural al minții omului. Acesta este obiectivul ei în toate străduințele și căutările sale. Dorința înnăscută după fericire și

aversiunea față de suferință sunt cele două mari izvoare ale tuturor acțiunilor omului. Acolo unde aceste izvoare sunt tulburate, toată activitatea încetează, totul stagnează și o adormire universală ajunge să cuprindă lumea. Aceste principii coexistă în suflet și vor continua să existe în puterea lor deplină în starea viitoare. Întrucât sufletul va ajunge la maturitate și toate puterile lui vor fi desăvârșite în veșnicie, această tânjire după fericire și această aversiune față de suferință vor căpăta expresii mult mai rapide și mai viguroase.

În starea lui prezentă de pruncie, ca un copilaș sau ca un om slăbit și amorțit de boală, sufletul este incapabil de conștientizarea profundă a plăcerii și durerii. De aceea, un exces de bucurie sau de întristare mistuie unirea firavă dintre suflet și trup. În această privință, noi suntem incapabili de astfel de grade de fericire sau de suferință de pe urma lucrurilor din această lume, așa cum am putea primi din partea lor, dacă am avea simțuri mai vii. Cu atât mai incapabili suntem de fericirea sau suferința lumii viitoare până în clipa când vom îmbrăca nemurirea. Noi nu-L putem vedea pe Dumnezeu, și să trăim. Dacă gloria Cerului ar străluci asupra noastră în toată splendoarea ei copleșitoare, ne-ar distruge ființele noastre firave. Noi nu am putea suporta o astfel de greutate de slavă! Tot așa, o singură durere momentană, ascuțită, localizată, dintre toate chinurile Iadului, ar disloca sufletul de casa lui pământească, căci o singură străpungere de

acest fel i-ar aduce omului convulsii insuportabile și l-ar zdrobi, dacă puterile nu ar fi întărite prin separarea de trup.

Dar, în lumea viitoare, toate puterile sufletului vor ajunge la maturitate și vor fi întărite, iar trupul va fi îmbrăcat cu nemurire. Unirea dintre ele, de după înviere, va fi inseparabilă, făcând astfel ca ființa omenească să poată suporta cea mai mare greutate de slavă sau cea mai intolerabilă greutate de chin. De aici rezultă că plăcerea și durerea includ tot ceea ce noi putem dori sau de care ne temem în lumea prezentă sau viitoare. Prin urmare, o comparație între plăcerea prezentă și cea viitoare, sau între durerea prezentă și cea viitoare, este suficientă ca să ne facă în stare să ne formăm o apreciere corectă a lucrurilor vizibile și a celor invizibile. Când vorbesc despre plăcerea prezentă, mă refer la toată fericirea pe care o putem căpăta de pe urma lucrurilor prezente, cum ar fi bogății, onoruri, poftes senzuale, educație, realizări intelectuale și toate distracțiile și lucrurile acestei vieți. Prin plăcerea viitoare, sau prin plăcerea care rezultă din lucrurile invizibile, mă refer la toate împlinirile și bucuriile care formează fericirea cerească. Prin durerea prezentă, mă refer la toate necazurile pe care ni le putem imagina survenind din lucrurile din viața actuală – sărăcia, pierderile, dezamăgirile, boala, durerile trupesti și chiar moartea. Prin durerea viitoare, mă refer la toate pedepsele din Iad – alungarea din fața lui Dumnezeu și privarea de toate binecuvântările creației, gândirea agonizantă și amintirea chinuitoare a unei conștiințe

vinovate, compania groaznică și chinurile ființelor din infern, ca și tortura flăcărilor veșnice.

Haideți să punem acum aceste lucruri în balanță, și vom vedea cum unele se vor prăbuși în nimicnicie, în timp ce altele se vor ridica și vor căpăta o importanță infinită.

Lucrurile trecătoare au natură limitată și nu sunt adecvate capacităților sufletului omenesc. Dar lucrurile veșnice sunt mărețe și capabile să transmită toată fericirea sau suferința pe care el o poate primi. În starea prezentă, sufletul este incapabil de astfel de grade de fericire sau suferință așa cum va fi în viitor, când va locui printre realitățile invizibile. Toată plăcerea și durerea pe care o putem căpăta de pe urma lucrurilor care se văd sunt amestecate cu unele ingrediente de o natură contrară, dar cele survenind din lucrurile care nu se văd sunt pure și neamestecate.

Lucrurile vizibile nu sunt pe măsura capacităților sufletului omenesc. Această mică licărire a ființei, sufletul, care stă ascuns în închisoarea trupului, dă dovada unor descoperiri frecvente de puteri surprinzătoare. Dorințele lui, în particular, poartă un fel de infinitate în ele. Dar obiectele trecătoare sunt inferioare și limitate, astfel că ele nu permit existența unei fericiri pe măsura capacității sufletului, nici nu îi dau atâta suferință pe cât poate suporta el. De aceea, în cea mai mare afluență de bucurii trecătoare, în mijlocul onorurilor, plăcerilor, bogățiilor, prietenilor etc., sufletul simte un

gol dureros în interior și descoperă ceva necunoscut în el, care dorește fericirea completă. Regii au fost nefericiți pe tronurile lor, iar grandoarea lor n-a fost decât o suferință splendidă. Așa a descoperit Solomon, care a avut oportunitatea și curiozitatea de a face acest experiment. Iată verdictul lui când vine vorba de evaluarea tuturor bucuriilor pământești, după ce acestea le-a încercat prin cea mai imparțială testare: „deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul, o deșertăciune a deșertăciunilor... totul este deșertăciune și goană după vânt!” (Ecl. 1:2, 14). Pe de altă parte, sufletul poate avea un anumit grad de fericire în ciuda tuturor suferințelor de care este capabil din partea lucrurilor exterioare și trecătoare. Nu încapе îndoială că vinovăția respinge acest sprijin, dar dacă n-ar exista tulburări interioare, nimic care să rezulte din propriile reflecții ale conștiinței, nimic din toate lucrurile vizibile nu poate face sufletul să sufere într-un fel *desăvârșit* – căci capacitatea lui de suferință nu este întinsă la maxim. Acest lucru a fost atestat de experiența a mulțimi de oameni care au suferit pentru neprihănire.

Dar, o, când privim către lucrurile invizibile, le descoperim cu totul mărețe și deosebite, nu doar egale, ci infinit superioare celor mai mari puteri omenești și chiar dincolo de natura angelică. Cel măreț și nevăzut locuiește în lumea veșnică. Acolo, El acționează nemijlocit prin mâna Sa. El este Cel care transmite nemijlocit fericirea în tot Cerul. Suflarea Sa este cea care, asemenea unui fluviu de pucioasă, aprinde

flăcările Iadului. În lumea prezentă, El rareori comunică fericire și trimite pedeapsă altfel decât folosindu-Se de lucrurile create ca de instrumente, fiind imposibil ca fericirea sau suferința să fie duse la extrem prin aceste canale. El poate face toate aceste lucruri și de unul singur, căci este infinit! Chiar dacă, în lumea viitoare, El va folosi creaturile Lui pentru a crește fericirea sau suferința lor reciprocă, totuși El va lucra mai degrabă direct, prin Sine. El va comunica nemijlocit fericire de la Sine, fiind izvorul ei infinit, turnând-o peste vasele îndurării. El Își va manifesta nemijlocit mânia și va face ca puterea Lui să fie cunoscută când va fi turnată asupra vaselor mâniei. Aș adăuga și că acele fapte - îngerii și diavolii - vor fi instrumente ale fericirii sau suferinței pentru sufletul omului în lumea invizibilă - în această lucrare ei fiind incomparabil mai puternici decât orice om. În consecință, ei sunt capabili să contribuie în plus la fericirea sau durerea noastră. Aș vrea să observați de asemenea că toate obiectele față de care vor fi folosite facultățile noastre, ca ființe, vor fi utilizate atunci în plinătatea puterii lor. În prezent, ele sunt foarte slăbite, căci noi aproape că ne târâm în această lume.

Obiectele contemplării vor fi atunci fie gloriile descoperite ale naturii divine și minunățiile clare ale creației, providenței și răscumpărării, fie terroarele dreptății divine, natura îngrozitoare și agravantă a păcatelor noastre, și grozăviile pedepsei veșnice etc. Având în vedere aceste lucruri, cât de

neînsemnate ar trebui să ni se pară lucrurile care se văd prin comparație cu cele care nu se văd! Dar chiar dacă lucrurile vizibile s-ar ridica la înălțimea capacităților noastre prezente, totuși ele nu pot fi comparate cu cele care nu se văd, pentru că sufletul este în prezent într-o stare de pruncie și incapabil de astfel de grade de plăcere sau suferință pe cât poate suporta în lumea viitoare. Bucuriile acestei vieți sunt ca niște jucării de copil, și numai sufletele copilăroase s-ar juca cu ele și ar fi atât de anxioase după ele. Dar realitățile invizibile care ne stau înaintea, sunt mature și mărețe, de o așa natură încât doar un suflet adult ar putea să fie interesat de ele. Într-o altă lume, sufletul nu poate fi mai fericit sau mai ticălos de pe urma unor astfel de jucării decât pot să fie oamenii fericiți sau nenorociți când se află în posesia lor sau când le pierd. De aceea, în acea lume, sufletul va avea nevoie de lucruri *mari* care să îi dea plăcere sau durere. Apostolul ilustrează acest subiect în felul de față (1 Cor. 13:9-11). Astfel, ce nebunie trebuie să fie să te lași stăpânit și condus de aceste lucruri mărunte și copilărești, neglijând în același timp principala preocupare a veșniciei, care poate face ca sufletul tău să fie perfect fericit sau perfect ticălos, acolo unde puterile ființei vor ajunge la perfecțiunea lor!

În final, toată fericirea și suferința din starea prezentă, care rezultă din lucrurile ce se văd, este amestecată cu ingrediente contrare. Noi nu suntem niciodată atât de fericiți în această lume așa încât să nu avem parte de niciun neajuns.

În cea mai mare bogăție, noi suspinăm din lipsa unor lucruri bune, sau gemem sub povara unui anumit lucru rău ce a venit asupra noastră. Pe de altă parte, noi nu suntem niciodată atât de nenorociți în această lume încât să nu avem parte de niciun dram de fericire. Atunci când suntem afectați de o mie de nenorociri, putem să ne vedem totuși înconjurați probabil de un număr egal de binecuvântări. Oare există un om atât de ticălos în această lume încât să trebuiască să îndure o nenorocire neamestecată, lipsită de un singur ingredient care să vină cu oricât de puțină mângâiere? Prin contrast, în lumea invizibilă există o separare veșnică între bine și rău, între plăcere și durere, și așa mai departe. În Rai, râurile de desfătare curg netulburate nici măcar de o picătură de întristare. În Iad, nu există nicio picătură de apă care să limiteze cu ceva furia flăcărilor. Înaintea acestor lucruri, cine ar fi acela care să nu prefere lucrurile care nu se văd în fața celor care se văd?...

Fără a avea impresii profunde asupra veșniciei în inimile noastre și fără să ne gândim frecvent la aceste lucruri, nu cred că putem fi pregătiți pentru ea. Dacă nu suntem pregătiți, cât de nenorocită trebuie să fie starea noastră! Însă dacă suntem pregătiți, ce fericire de neconceput trebuie să ne cuprindă!

* * *

Fragment din *Sermons on Important Subjects*,
Vol. 1 (New York: T. Allen, 1792), p. 297-312.

* * *

Samuel Davies (1723-1761): predicator prezbiterian; s-a născut la Summit Ridge, New Castle County, Delaware, SUA.

* * *

Un om sfânt va dori să trăiască asemenea unuia care are comora în Cer și care trece prin această lume ca un străin și pelerin ce călătorește către casa lui. A avea părtășie cu Dumnezeu în rugăciune, în Biblie și în adunarea poporului Lui – aceste lucruri vor fi bucuriile cele mai alese ale omului sfânt. El va prețui orice lucru, loc și companie în măsura în care ele îl atrag mai aproape de Dumnezeu. El va manifesta ceva din simțămintele lui David, când a spus, „Sufletul meu este lipit de Tine; dreapta Ta mă sprijină”. - *J. C. Ryle*

GÂNDEȘTE-TE LA BUCURIILE CEREȘTI

Thomas Reade (1776-1841)

Este un lucru plăcut când ochiul poate privi soarele și toate diferitele obiecte iluminate de razele lui. Dacă ochiul trupesc poate fi un dar atât de prețios al providenței, ochiul credinței trebuie să fie un dar neprețuit al harului. Prin slăbiciunea ochiului natural, obiectele îndepărtate se văd încețoșat, dar cu ochiul credinței putem străpunge vălul care stă înaintea noastră și putem vedea gloriile nevăzute ale lumii cerești.

„Doamne, dă-i slujitorului Tău această vedere spirituală, ca să pot contempla zilnic minunățiile veșniciei și locașurile binecuvântate ale purității și bucuriei cerești!”

Când privesc către Cer cu ochiul credinței, ce văd acolo? Văd locuința glorioasă a Aceluia care umple întreg spațiul cu prezența Lui, care locuiește într-o lumină de care niciun om nu se poate apropia. Văd acolo tronul de har și îndurare, în mijlocul căruia stă Mielul junghiat, Isus, Prietenul păcătoșilor și Apărătorul omului vinovat. Văd acolo mulțimile de suflete glorificate cântând laudele Aceluia care era, este și care va veni. Ele par ca niște flăcări de foc, arzând de zel și dragoste. Aripile lor întinse exprimă disponibilitatea lor imediată de a împlini porunca Dumnezeului lor.

Văd acolo râuri de desfătări, locașuri de fericire – lucruri pe care limba nu le poate descrie și nici inima nu le poate cuprinde. Acolo locuiește mărețul și gloriosul Dumnezeu-Om, Emanuel, Dumnezeu cu noi. În jurul Lui sunt adunați toți slujitorii Lui credincioși și tot poporul Lui, toți îmbrăcați în haine albe, cu laurii biruinței în mâini, cântând din harpele lor de aur laudele dragostei răscumpărătoare. Cerul, fericirea și gloria sfinților în lumină înseamnă să fie pe veci aproape de acest Mântuitor bun, să vadă gloria Lui, să experimenteze plinătatea dragostei Lui, să se bucure de zâmbetele Lui, să fie umpluți de Duhul Lui.

Când îmi arunc privirile din aceste locașuri înalte către pământul pe care calc, o, cât de ticălos mi se pare. Se poate ca, tocmai în acest moment, cel credincios să calce pe vreun scorpion, dar să nu îi simtă ghimpele dureros; vreun necaz acut îi poate lovi fiecare nerv, dar aceste priveliști înălțate ale slavei Cerului sting durerea și tocesc ascuțimea suferinței. Prin puterea credinței lui vii, el este mai mult decât biruitor. El se poate lăuda în necazuri și poate triumfa în moarte. Lumea îl poate privi încruntată, dar nu îl poate tulbura. Ea îi poate zâmbi, dar el nu ia seama la ea. Întregul lui suflet este plin de Cer, de Hristos, de gloria veșnică.

„O, Duh în veci binecuvântat al harului și adevărului, dă-mi această credință prețioasă, această priveliște a lui Isus, această pregustare dulce a fericirii veșnice. Fă-mă să cunosc și să simt părtășia mea în sângele Lui ispășitor. Fă-mă mai

activ pentru Hristos, mai dedicat cauzei Lui, mai atașat poporului Său, mai viu pentru onoarea Lui, mai simplu în dependența mea de El, mai sincer în mărturisirile mele, mai simplu în toate țelurile mele de a-L proslăvi pe Dumnezeuul și Mântuitorul meu”.

Dacă mă uit în mormânt, ce văd acolo? Văd efectele triste ale păcatului, deșertăciunea tuturor lucrurilor create, finalul mândriei și vanității. Dar apoi, cu ochiul credinței, privesc dincolo de acest locaș rece și înfricoșător al morților, și ce scene groaznice îmi apar înaintea! Iată-l pe bogatul care, când era pe pământ, se distra somptuos zi de zi, dar acum își ridică ochii în chin, lipsit de un singur strop care să îi stingă limba arzând. Dar de ce suferă astfel? Pentru că și-a pus nădejdea în bogățiile lui și a uitat de Dumnezeuul lui.

Mormântul este scena ultimă a splendorii și măreției pământești. Acolo, trupul acum cocoloșit trebuie să devină hrana viermilor! Acolo, trupul acum îmbrăcat în purpură și în subțire trebuie acoperit de corupție!

Cred că acest final umilitor al măreției umane ar convinge cele mai mândre ființe din lume de deșertăciunea lucrurilor lumești. Sigur că aceasta ar impresiona profund mintea oamenilor, dacă ar lua aminte. Om nepăsător și vanitos! Ah, când se va înțelepți? Mormântul deschis sună repede alarma când vreo rudă sau vreun prieten este pus în brațele lui reci. Dar lacrima trecătoare este ștearsă repede,

iar orice gând serios este șters rapid, ca scrisul de pe nisip, de valul lumii, care se întoarce către treburi și plăceri.

Doamne, să nu fie așa în cazul meu. Învață-mă să-mi număr bine zilele, ca să am o inimă înțeleaptă. Ferește-mă de nebunia de a-mi țese nădejile pe o temelie atât de trecătoare precum viața pământească. O, fie ca niciodată să nu mă laud cu ziua de mâine, ci să mă străduiesc să folosesc bine ziua de azi. O, fă să Te caut acum, cât poți fi găsit, și să Te chem cât ești aproape; căci acum este vremea potrivită, azi este ziua mântuirii. Fă-mă să învăț înțelepciunea văzând nebunia altora și mă rog ca și aceștia să devină înțelepți înspre mântuire. Fă-mă serios și veghetor în rugăciune, amintindu-mi de sfârșitul tuturor lucrurilor. Fă-mă să trăiesc în pregătire constantă pentru ceasul morții și să simt că ultima clipă a vieții este și cea mai fericită, fiind luminat prin credința în Isus și printr-o nădejde sigură a slavei.

Ce văd când mă uit în jurul meu, în lume? Văd o scenă de o ticăloșie complicată: o Acheldama, un ogor al sângelui (F.A. 1:19); un spital imens plin de tot felul de boli; un azil plin de maniaci, închipuindu-se nemuritori în religia muribunzilor și fericiți într-o vale plină de lacrimi. Văd o mulțime de proroci credincioși ce suflă când în trâmbița de alamă a Legii, când în cea de argint a Evangheliei, fiecare străduindu-se să alarmeze sau să atragă această mulțime mizeră și muribundă. Prin har, câțiva sunt capturați și scoși din caracterul

lor nebun; ochii lor încep să se deschidă, solzii le cad, se ridică confuzi și uimiți, uitându-se în jur în teroare și strigând: „ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (F.A. 16:30). Prin har, ei Îl văd pe Mântuitorul; prin har, ei se pocăiesc și cred; prin har, ei iubesc Evanghelia și o ascultă. Ei deplâng acum starea groaznică a bieților lor semeni și devin ei înșiși obiecte ale batjocurilor oamenilor.

Doamne, ce este omul? Cât de uimitoare este răbdarea Ta, cât de răvășitoare sunt harul și mila Ta fără limite! Fă-mă să văd nebunia de a trăi la distanță de Tine. Condu-mă departe de căile și obiceiurile lumii. Ațintește-mi inima mai statornic către bucuriile cerești: către Hristos, izvorul fericirii; către Hristos, nădejdea slavei; către Hristos, preaiubitul meu; către Hristos, adorația îngerilor, bucuria și partea de moștenire a bisericii pe pământ, fericirea și gloria adunării generale a bisericii primilor născuți din Cer (Evrei 12:23).

* * *

Fragment din *Spiritual Exercises of the Heart*, Reformation Heritage Books, www.heritagebooks.org; folosit cu permisiune.

* * *

Thomas Reade (1776-1841): predicator și autor englez; s-a născut la Manchester, Anglia.

PROGRAMUL LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI

- Ești păstor/prezbiter, misionar, evanghelist, diacon sau învățător de școală duminicală desemnat în biserica locală?
- Iubești cărțile creștine de calitate, care te provoacă să crești în slujirea ta?
- Crezi că poți citi 10 pagini/zi?

Înscrie-te în programul „LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI” și primești **gratuit** până la 70 de cărți de la MAGNA GRATIA!

Informează-te din **Ghidul de prezentare** al programului la adresa de internet magnagratia.org/pli.html și trimite-ne cererea de înscriere completând formularul de pe internet.

„Am învățat de la autor să fiu mai atent și mai dedicat în pregătirea predicilor și la slujirea la care sunt chemat... mi-a oferit ilustrații prin care oamenii pot percepe mai bine frumusețea Evangheliei”. – participant la program

„Aproape fiecare capitol m-a făcut să mă smeresc și să mă cercetez referitor la lucrarea mea”. – participant la program

MAGNA GRATIA
Noi vestim Evanghelia harului

magnagratia.org

LITERATURĂ CREȘTINĂ DE CALITATE.
GRATUIT*.

* în format electronic

